

உ
கணபதி துணை.
திருச்சிற்றம்பலம்.

142.72.

சீகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய
துகளறு போதம்.

திக்கம் செல்லையா என வழங்கும்

அச்சுவேலியூர்

ஈசானசிவன்

இயற்றிய உரையுடன்

பருத்தித்துறை
கலாநிதியந்திரசாயிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

136
சிற்றம்பலம்
SL/PR

[தை 1950]

[1950]

[1950.]

136
திற்பு

PR / SL

கணபதி குணன்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

14272

சீகாழிச் சிற்றம்பலநாடிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

துகளறு போதம்.

—*—*—*—

உசாத்துணை
இலவம் சென்னை

திக்கம் செல்லையா என வழங்கும்

அச்சுவேலியூர்

நசானசிவன்

இயற்றிய உரையுடன்

14272

பருத்தித்துறை

கலாநிதியந்திரசாலாநிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்பாகரம்.

வாழ்க வந்தணர் வானாவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனு மோங்கு
வாழ்க தீயதெல் லாமர னுமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கடவுள் வணக்கம்.

நீர்வளைபி லைங்கரனே கின்மலனே சின்மயனே
பாருலக மெல்லாம் பயந்தோனே—சீரார்
துகளறு போதத் துரையுரைக்கத் தூய
புகழணிகின் பாதம் புகல்.

கந்த வனத்தெங் கருணைக் கடலைக் கனகமன்றிற்
சந்தத மைந்தொழில் நட்பம் பயிலுஞ் சபாமணியை
நந்த மியற்றமிழ்த் தேசிகன் வேன்மயில் வாகனனைப்
பைந்துணர் கொண்டு பரணிப் புகழ்ந்து பணிசுவமே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

அனாதியே மலபந்தமுன்னனவும் அறிவித்தாலன்றி யறியாதனவும்
சார்த்தன் வண்ணமானவையும் ஒன்றையறியுங்கால் பிறிதொன்றையு
மறியாது அமுந்தியறியுமியல்பினவுமாகிய உயிர்கள் கேவலம் சகலம் சத்த
மென மூன்றவத்தை யெய்துவன.

இக்கேவலத்து ஆணவமலமொன்றுமே ஆன்ம அறிவு முழுவதையு
மறைத்துக்கொள்ள அஞ்சிலையான்மா அறிவிச்சையெல்லொன்றுமின்றி
அவ்வாணவமலத்தோடு மாத்திரையே கூடிநிற்கும். இதனை:-

“அறிவில் னமூர்த்த கித்த னராகாதி குணங்க ளோடுஞ்
செறிவில்ன் கலாதி யோடுஞ் சேர்வில்ன் செயல்க ளில்லான்
குறியில்ன் கருத்தா வல்லன் போகத்திற் கொள்கை யில்லான்
பிறனில்ன் மலத்தி னோடும் விபாபிகே வலத்தி லான்மா.”

என்பதனானுமுணர்தற்பாற்று.

இனி, கேவலமும் அனாதிகேவலம் ஆகிகேவலமென இருதிறப்
படுமென்ப, ஆகிகேவலஞ் சர்வசங்காரகாலத்து கிகழ்வதெனக்கூறுப.
ஆண்டு அதிசூக்துமவைந்தொழிலுமுள எனவும் கூறுப. அதனையே
“நன்னிருளில் நட்பம் பயின்றோ ளாதனை.” எனக் கூறியவாற்றாலுமுணர்
தற்பாற்று. எம்பிறைவர்க்கு நன்னிருளாயின்னு. நண்பகலாயின்னு. பின்னோ
யார்க்குளதெனின் ஆணவமலத்தோடு மாத்திரையே வானாகிடக்குமான்
மாவுக்குளது, என்றும் பிரியாதுடனாய் கிற்குமிறைவனார் அக்கேவலத்தினு
மியற்றியருளு கிருத்தமே நன்னிருளி நட்பம் எனப்பட்டது. பயிலல் பழ
குதல். ஈண்டு குக்குமவைந்தொழிலை யுணர்த்திற்று. இக்கேவலத்து ஆன்
மரக்கள் துக்வது துன்பமொன்றே. இதனை:- “துன்பமே பிறப்பே யிறப்
பொடு மயக்காக் தொடக்கெலா மறுத்தாற் சொதி” என்பதனானுமுணர்தற்
பாற்று. ஈண்டு துன்பமே எனத் தேற்றுகாங்கொடுத்துக் கூறியிருப்பது

கேவலத்த சிகழ்ச்சியே. வகாரம் பிரிவினையுமாம். இத்துன்ப துகர்வில் ஆன்மாக்கட்குள்ள வெறுப்பும் அதன் மறுதலையாகிய விருப்பமே மூலகன்ம மெனவு மிருவினைப்பாசமெனவுக் கூறப்படுவது.

இனி, இன்னிலையிற் துன்புறுமான்மாக்களிட்டுத்துக்கொண்ட கைம் மாறு கருதாத பெருங்கருணையானே அவ்வவர் மலபரிபாக தாரதம்மியத் துக்கினைசந்த ததுகாணாதிகளைக் கொடுத்தருள அவை கால்வகைத்தோற் றத்து எழுவகைப்பிறப்பி னெண்பத்துநான்கு தூறியிர் யோனிபேதங்களா கப் பிறந்து சகலாவத்தையையடைவன. இச்சகலாவத்தையினியல்பு;

“உருவினைக் கொண்டு போக போகியதத் துன்னல் செப்பல் வருசெயல் மருவிச் சத்த மாதியாம் விடயச் தன்னில் புரிவதுஞ் செய்திங் கெல்லா யோனியும் புக்கு முன்று திரிதருஞ் சகல மான வவத்தையிற் சேவன் சென்றே.”

என்பதனானியப்படும்.

இனி, சகலாவத்தையின்கண்ணதாய எண்பத்துநான்கு தூறியிர் யோனி பேதங்களிற் பிறக்குமான்மாக்கள் மாணுடப் பிறவியையடைதல் கடலைக் கையால் கீறிக்கி கரையையடைந்த தன்மை போலாகும். அங் கனம் மாணுடப் பிறவியையெய்திய வழியும் கான்மறை வழக்குடைய காட்டிற் பிறத்தல் புண்ணியமிகுதியானவது. அவ்வாறு பிறந்து தவ நெறியில் சின்றுருழுஞ் குடியிற்றிந்து பரசமயச்சார்பிற் சேராது சைவ சமயத்தைச் சார்ந்து அந்நெறியிசிற்கும் புண்ணியம் செயற்கரிய செய லானுய பெற்றற்கரிய பேருகும். அன்னிலையையடைந்தவான்மாக்கள் அறி யாத வண்ணமே சிவபுண்ணியத்தைச் செய்யுமாறு எம்பிறைவனார் செய்வித் தருளி, அப்புண்ணிய விசேடத்தினாலே அதன்பின்னர் அச்சிவபுண்ணி யத்தையறிந்து செய்யுமாறு செய்வித்தருளி அதன்பின்னையற்றுகரியவகச் சமயமாற்றனுக்கும் பொதுவாயுள்ள உபாயச் சரியை கிரியா போக ஞான மென்னுகாண்கையு மறித்தொழுகுமாறு மென்மெல ஈடாத்தவித்தருளியும் அவ்லொழுக்க நெறிகின்றே ரடைதற்குரிய சித்தாந்த சைவத்துட் கூறிய சிறப்பாகிய உண்மைச்சரியை கிரியை யோகம்முன்றனையும் முறையே ஒழு குவித்து அச் சிறப்பியல்புபொருத்திய தவத்தினாலே தன்சத்திருன்றி கீழ் குவதாகிய ஆணவமல பரிபாகம் வாச்செய்து அதனாலடையத்தக்க சத்தி சிபாதத்தை விளக்கி அவ்விளக்கத்தினாலே இருவினையுஞ் சமமாகவறிவிவே யொப்பச் காணுமாறு செய்தருளுவர். இம்முறையே சகலாவத்தையில் சிகழ்வதனை:— “புகலுமிதில் வந்தபெரும் புண்ணியத்தால் வாய்த்தமல பாகத்தார், றுத்தரத்தி சோவினை தாமோப்ப” எனவும்,

“சரிய வானவத் தோயுமா கலந்தநஞ் சத்தி யரிய தானுசிவ புண்ணிய முடன்றிரா பூபுறம் பெரிய வாட்களாய் பிழ்மல பாகுமாம் சின்னா வினியுஞ் சத்திபோதற்கின் வினையொப்பு மேவும்” எனவும்,

“நெறிதரு முண்மைச் சரியைக்கண், முன்று நிரப்பியே தன்வலி தேய்ந்து பறிமல பாகம் பயிற்றுபு சத்தி பதித்திரு வினைச்சும மாக்கி”

எனவும், பஞ்சாக்காப் படுமொடை முதலிய தூல்களிற் கூறியிருக்கின்றத னுலமுணரலாகும். அன்றேல் அல்கண்வனமாகச்சத்தாவத்தையில் சிகழும் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திசிபாதத்தையே சகலாவத்தையில் சிகழ்ச் சியாகக்கொண்டு இடர்ப்படுவாரும் பலர். இன்னும் இதனை மாதவச் சிவஞானயோகிகள் சிவஞானசித்தியாருக்குச் செய்தவுரையில் கரன்காரு சூத்திரத்த இறுதிச்செய்யுளில் “சத்திசிபாதத்துக்கு மூலமாகிய மலபரிபாக மும் இருவினையொப்புக்குமூலமாகிய சிவபுண்ணியமும்” எனக் கூறியிருத் தலும் காணற்பாலது. இனி இறப்பிறவத்தானிருவினையொப்பெய்திய வான் மாக்கள் சத்தாவத்தையைத்தலைப்படுவன. இச்சத்தாவத்தையினியல்பு:—

“இருவினைச் செயல்க னொப்பி னீசன்மன் சத்தி தோயக் குருவருள் பெற்று ஞான யோகத்தைக் குறுகி முன்னிைத் திரிமல மறுத்துப் பண்டைச் சிற்றறி வெொழிந்து ஞானம் பெருமொ யகன்மன் பாதம் பெறுவது கத்தாமோமே”

என்பதனானு முணரப்படும். சிவஞானபோதமுலிய சித்தாத்ததூல்களிற் றெருத்துக்கூறியிருக்கின்ற ஞானத்தில் ஞானமாகிய தாகாரியங்களை யும் முப்பது அவதாரங்களாக வகுத்துக் கூறுவது “துகாணுபொதும்” என் னார் இச்சாதினைதூல்.

துகன்-குற்றம். ஈண்டு மலவாசனையானு குற்றத்தைபணர்த்திற்று. துணையறுக்கும்போதமென இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகை. என்னை? “உயர்ஞான பிரண்டா மாறு மலமகல வகலாத மன்னு போதத் திருவரு னொன்று” எனவும், “பவமதனை யறக்கும் பாங்கினி லோங்கிய ஞானம், உணர்வரிய மெய்குஞ்ஞானம்” எனவும், “தாவரும் பவத்தை வேறொடுங் களையுந் கக்கமெய்கு ஞானம்” எனவும் கூறுபவாகலின். துகாறுபொதும், மெய்குஞ்ஞானம், அருள்ஞானம், பரஞானம், உண்மைஞானம், சிவஞானம் என்பன ஒருபொருட்டினவ். இன்னுற்கு விரிவாய் துணுதோலெனவா சாயின் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலக்கத்தருளிய திருக்கோவை

யாரோ நாதாறு துறைகளாக இதனை விரித்துக்கூறுவதெனலாம். கோச்சப் பட்டமையிற் கோவை எனப்பட்டது. சரியல்பாய்விருபொருள் என்றும் பிரியாது ஒன்றும் விரலிதிருமியல்பு கோவையெனப்பட்டது. கோவை அத்துவிதம் என்பன ஒருபொருட்கினவ்.

இனி, இருவினையொப்பெய்திச் சுத்தாவத்தையைத் தலைப்பட்ட வான்மாத் தன்னைத்தரிக்கவியலாது மலவாதனையானாய் மயக்கத்தால்

“எல்லாம் பொய்யென்றிங் கிருந்தேனு நானன்றோ
நல்லாய் எனையறிந்தே நானன்றோ—சொல்லாடு
நான்மீரம மன்றி நடுவே யுணர்ந்துதற்கு
வான்மீரம முன்னதோ மற்று.”

எனக்கூறி நானே பிரமமாவேனென முனைத்துநின்றவவதாத்த இதுகாறு முயிர்க்குயிராய் கின்றணர்த்திய பிரானார் மாணுட்ச்சட்டை சாத்தி ஞான சாரியராகவும் எழுந்தருளியவந்து,

“உன்னறிவை நீயே உணர்வையே யாமாதி
வின்னெடுகூட பாசத் தியையாயே— யுன்னறிவை
நீங்கா வறிவாதி நீரு மிரதயும்போ
லாங்கா னாரை ரருள்.”

எனத் தெருட்டியவிடத்து அம்முனைப்பொழிந்து தன்னைத் தரிசித்துப் பின் சுத்த சொப்பனத்தையெய்தித் திருவருளோடுகின்ற ஐந்தொழிலுமா ற்றுபவன் நானேயென முனைத்து நிற்கும். அந்தலையினும் ஐந்தொழிலும் அருட்செயலன்றி உன்செயலன்றெனத் தெருட்டி அம்மயக்கையு மொழித்த விடத்து மலவாதனையானாய் மயக்கமும் அறவேயொழியச் சுத்தஞாய் அருள் வழிகின்ற சிவத்தைத் தரிசிக்கும். இது சுத்தத்திற் சுழுத்தி. பூதப்பழிப்பு முதல் ஞானதரிசனயிவரயரகவுன்ன பதின்மூன்றவதரங்களுக்கு சாக்ரம். இதனுள் தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம் என்னு நான்குமடங்கும், சொப்பனத்தப் பரைதரிசனமுதல் பரையிற் போகமிறுவாயாகவுன்ன நான்கவதரங்களுமடங்கும். ஈண்டு சிவரூபமும் ஆன்மதரிசனமும் ஒருங்கு கிழ்வன. சுழுத்தியில் சுத்தபராயோகமுதல் பரையிலிதேசியுவாயாக வுன்ன நான்கவதரங்களுமடங்குவன. ஈண்டு ஆன் ம சுத்தியுஞ் சிவதரிசனமும் ஒருங்கு கிழ்வன. பின், இன் நிலையினின் றுஞ் சிவத்தோடுசேர்ந்து திருவருளாயுத்துறந்து கைமாய் இறைபணியின்று பெற்றகரிய பேருகிய ஆன்மலாபத்தை ஆன்மாவெய்தும், இது துரியம்.

இதில் சுத்தாவத்தை முதல் பரமானந்தபோகம் இதுவரயாகவுன்ன ஆறவத் தரங்களுமடங்குவன. இது சிவயோகம். இனி, இன் நிலையையடைந்த ஆன் மா கேவலம்முதல் இதுகாறுமுடங்கியைத்துகின்று கைமாறுகருதாது செய் தருளிய எம்பிரானாது பெருங்கருணைத்திறத்தை அயராது உன்னுந்தோறு மெழுவுதாகிய அன்பால் எம்பிரான்நிருவடியையடைந்து ஆண்டு சிவபோக த்திற் நினைத்து என்றும் நீங்காது இன்புற்றிருக்கும். இது துரியாதீதம். இதில் பரமானந்தபோகம் பரமானந்தமேலிடு, பரமானந்தஅவசம் என்னு மூன்றுமடங்கும். இதவே சிவபோகம். இதவே ஆன்மாக்களது ஆதிய ந்தமாய் திகழ்ச்சி. கேவலத்துத் துன்புற்றுஞ் சகலத்துப் பிறந்திந்துஞ் சுத்தத்து மயக்குற்றுமாண்மாக்கள் கின்றவிடத் துப் பயின்றாடியும் தில்லையிற் கூத்தனாகியும் தென்பாண்டிகாட்டனாகி அல்லற்பிறவியுற்ப்பாளுகியும் என் றும்பிரியாது உடனின்ற கைமாறுகருதாது செய்தருளும் எம்பிரானாது பெருங்கருணைத்திறம் என்றும் மறவாது எம்மனத்திற் பொருந்த எம்பிரா னே அருள்புரிவாராக. மறப்பின் “எந்நன்றிகொன்றார்க்குமுய்யுண்டாமுய் வில்லைச்—செய்க்கன்றிகொன்றமகற்கு” என்பதறுஞ் சித்திக்கவேண்டுவது. இனி, இன்னால் சித்தச்செத்தமிழ்நடையில் யாக்கப்பட்டு இயற்றியிழப்புவவர் க்கு இனிபவிருந்தாவது. ஞானதூலையோதுலோகரசன்கெறியுத்து நவைய றுத்திடுவது. கவிஞோதும் கவிஞோதகன்சையும் பயப்பது. ஆய்தொறுமாய் தொறும் அருட்டிறை சேர்ப்பது. தெளிந்தவிடத்துப் பேரானந்தப் பெ ருவாரிதியிற் கடைத்தெடுத்த தெவிட்டாவின்பத் தெள்ளமுதனிப்பயது.

இதனைத் திருவாய்மலந்தருளிய திருவருட்டெய்வத் தேசிகமுதல் வர், கொற்றங்குடி உமாபதிசிவசாரிய சுவாமிகள் சுத்தானத்து வந்த சிகாழிச் சிற்றம்பலகாடிகளாகும் பெருந்தகையவர். (இப்பெரியார் வேறு திருச்செந்தராகவுலியற்றிய பெரியார் வேறென முடித்த முடிவாகக் கூறப் படுகின்றது.) இச் சிவருருகாதன் மாயூர்த்துப் புகைவண்டி நிலையத்துக்கு மேற்புறத்துள்ள சித்தர்வனம் என்னும் திருப்பதியில் தம் சீடர்கனோடு சிட்டையிலமந்தெழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோயில் இன்றும் சைவ அந்த ணானருச்சிக்கப்பெற்றுத் திருவருட்பொலிவோடு விளங்குகின்றது.

இன்னால் மாதவச்சிவஞான யோகிகனால் பேரார்வத்தோடு மதிக்கப் பெற்று மேற்கோணாகவாளப்பட்டதரயின் அதன்பெருமை எம்மாற் சொ ல்லுந்தாத்ததோ?

இன்றுந்து இதுகாறு மோருரையுங் காணப்படாமையானும், துருணரமுதுவதே இன்னாலு நன்காய்த்த தெளிந்துபயனெய்தற்கு வாய் லாகுமெனத்துணிந்தும், இதனைக்கற்குமார்வமுடைய மாணுக்கர்க்குப் பயன்படுமென நினைந்தும் இவ்வுரை எழுதப்பட்டது.

“புன் புலால் யாக்கை புரைகளியப் பொன்னெஞ் கோயிலாப் புருத்தென்
 னென்பெலா முருக்கி யெளியையா யாண்ட விசனோ மாகிலா மணியே
 துன்பமே திறப்பே திறப்பொடுமயக்காந் தொடக்கெலா மறுத்தகற்சோதி
 சின்பமே யுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தே நெய்கெழுந் தருளுவதிலியே”

“நன்னிருளில் நட்பும் பவின்ருடு நாநனே
 தில்லைபுட் கடத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 யல்லற் திறவி யறுப்பானே போவென்று
 சொல்லற் தரியானேச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
 பல்லோரு மேத்தப் பணிந்து”

திருச்சிற்றம்பலம்

மெய்கண்டதேவன் திருவடி வாழ்க.

சாணசிவன்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
—1—	25	நன்னிருளி	நன்னிருளில்
—3—	28	யறதீக்கும்	யறமாற்றும்.
—6—	2	புரைகளியப்	புரைபுரைகளியப்
க	15	உண்மையி	உண்மையி
க 0	5	பேரானந்த	பேரானந்த
க க	15	குற்றதீக்கும்	குற்றமீக்கும்
க 0	12	அவற்றிலின்று	அவற்றிலின்று
க ௬	12	மலகியா	மலமகியா
உஉ	31	பந்தத்திலின்று	பந்தத்திலின்று
உ௭	13	வன்றோதான்	வன்றோதான்
”	28	அருளிலே	அறிவிலே
உ௯	20	சிற்பவர்க்கேழுது	சிற்பவர்க்கேழுது
௬௬	13	அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை—அவ்வி	என்றுரைக்குமாகமதால்—
	14	றைவனது திருவருவமேயன்றி ஆனந்	எனச் சருதி சிவாகமத்
	15	தமெனப்படும் பொருள் வேறில்லை.	கூறும்.
ச 0	17	புருத்தது அது ஆங்கு	புருத்தது ஆங்கு
”	23	தருமடி	தருமாமடி
ச௬	15	வெளிபோருங்	வெளியேபோருங்
”	31	தானத்தி	தானத்தி
சஅ	28	அந்தர்பாகஞ்	அந்தர்பாகஞ்

சக-ம் பக். 97-ஆம் செய்யுளுக்கு முகநாமம் சரியை என்பதைச் சேர்த்துவாசிக்க.

உ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிறப்புப்பாடியிரம்.

கவாலியூர் மகா-ந-ந-நீ. க. சோமசுந்தரப்புவர் இயற்றியது.

நீர்மலி செஞ்சடை சின்மலி னந்நாட்
 பார்மலி மன்னுயிர் பவத்தொடர் பறுத்துச்
 சீர்மலி சேவடிச் செந்நிழல் சேருபு
 வாய்மலர்ந் தருளிய நூல்பல வவற்றுட்
 சத்தி பாதத் துத்தம ராடுநர்
 முப்பொரு டெளிந்து பொற்புற வுதவிய
 சைவசித் தாந்தத் தெய்வத் நூலின்
 முடிந்த முடிபெலாம் வளம்பெற விளக்கிப்
 பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
 வழிவரு ஞானத் தெளிவுறு பெரியோன்
 னும்முகற் குரைத்த வறுமுகப் பெருமான்
 செம்மலர் நோன்றான் சேர்த்தியாட் கொண்ட
 சிற்றம்பல நாடி.க னென்னு நற்றவன்
 குறிய வாடியிற் பெரிய வாரிழல்
 செறிதரு கொள்கையி னெறிவர வருளிய
 இகலறு முண்மைத் துகளறு போதம்
 பக்குவ ருணர்ந்து நற்கதி யெய்தப்
 பொற்புறு கல்லுரை யற்புட னுரைத்தான்
 பொன்னிலங் காபுரிச் சென்னியென் னுரைக்க
 மன்னுயாழ்ப் பாண வளநக ரொருசார்
 செந்நெற் கழுவியும் கன்னற் படப்பையும்
 தாள மரும்பி மாகதங் காய்த்துப்
 பவளம் பழுக்குஞ் சுழுகஞ் சோலையுச்

தேமா வளநுந் திஞ்சுனைப் பலவும்
வாமா முகனென வான்குலை தூக்கும்
வன்னக் கதலியும் மன்னிய வளஞ்சேர்
மன்னவர் மதித்த தன்னிகர் சிறப்பின்
அச்சுவே லிப்பதி மெச்சிடு பழமையும்
திருவுங் கல்கியுஞ் சிவநெறி யொழுக்கமும்
மருவிய சைவ வேளாண் மரபினில்
வந்தவ தரித்த இந்நீரச் செல்வன்
சின்னத் தம்பிவேள் செய்தவ மதனால்
வள்ளி நாயகி மணிவடிந் றுதித்த
எள்ளருஞ் சிறப்புடை எந்தல் தொல்லியல்
கந்தவனத்துக் கடவுட்கற் பகத்தின்
சுந்தரச் சேவடி துதித்திடு மன்பன்
அத்திருக் கோயி லாதீன கர்த்தன்
வேன்மயில் வாகன விற்பன்னன் றன்பால்
இலக்கண விலக்கியங் கலக்கற வுணர்ந்தோன்
சைவசித் தார்த மெய்நெறி நன்னூல்
கைவா வுணர்ந்த மெய்வரு குரிசில்
தெய்வத் தீக்கை உய்வுறப் பெற்றே
அகத்தும் புறத்தும் அரனடி யருச்சனை
உகப்புடன் புரியு முத்தமன் மிகப்புகழ்
திக்கம் செல்லைய வேளென வெங்குந்
தக்க தன்பெயர் தருதியின் வைத்தோன்
தேசார் திசுடா நாமக் திருமலி
நசான சிவனென வியம்பும்
மரபி லருங்கலை வல்ல பண்டிதனே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ
எண்பதிதுணை
திருச்சிற்றம்பலம்.

து க ள று ப் ப ா த ம்.

மங்கல வாழ்த்து.

சிவஞானபோதம் முதலிய சித்தார்த நூல்கள் தசகாரியங்க
ளாகத் தொகுத்துக் கூறும் ஞானத்தில் ஞானமாகிய பிட்டையி
னியல்பை முப்பதவதங்களாக வருத்துரைப்பான் எடுத்துக்
கொண்ட ஆசிரியர், சாக்ஷரத்தேய தீதத்தைப்பிரியுந் தமற்கு இடை
பூறுசிறிதுமணுகாஷம் உணர்ந்தாராயினும், ஆன்றோராசாரம் பா
துகாத்தற்பொருட்டும், மாணுக்கர்க்கு அறிவுறுத்தற்பொருட்டும்,
முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய
மங்கல வாழ்த்துக் கூறுகின்றார்:—

எல்லாம்பொய் பென்றே எனைக்காட்டி பெம்பிரான்
சொல்லாத பேர்நிவு தான்சொல்லி—நல்லதொரு
அற்புதமா மாணந்த மாங்கருத்தல் செப்புதற்குக்
கற்பகத்தின் தாளினையென் கண்.

இதன்பொருள்: எம்பிரான்—கேவலம் சகலம் இரண்டினும் உயிர்க்
குயிராய் உள்ளின்றுணர்ந்திய பிரானார், இருலினையொப்பெய்திச் சுத்தா
வத்தையைத் தலைப்பட்ட அவதாரத்து மானுடச்சட்டைசாத்தி ஞானசாரிய
ராக எழுந்தருளினவந்து, எல்லாம் பெய் என்று காட்டி—மண்முதற்கிலையீ
ருகிய தத்துவங்களைத்தும் அழிதன்மாவையவாய் பொய்மையையுடையன
வெனக் காட்டி, எனைக்காட்டி—பின்னர் இத்தத்துவங்களினின்றும் நீங்கிய
யானே பிரமமாவேனென முனைத்தவழி, அங்ஙனமேக்கும் கல்வறிவுடைய
யாயின் இந் தீரூழிகளால் பிறவிப் பெருங்கடலில் மூழ்கி வருந்தாய். அந்நிலை
மூழ்கி வருந்திய உன்னை இந்நிலையிற் கொடுவந்த விடுத்தது உன்னை என்
தும் பிரியாது உடனும் தின்றருள்புரியும் இறைவனருளையெனத் தெருட்
டியலிடத்து, அந்நிலையினின்றும் நீங்கிச் சுத்த சொப்பனத்தையெய்தி என்
னைத் தரிசித்த யான், இத்திருவருளோடுகூடி இத்தொழிலாற்றுவோன்

யானே என முனைந்தவிடத்து, காச்சிய இரும்பினிடத்துச் சுடுதற்றொழி
லைச் செய்வது தீயெய்நி இரும்பல்ல. அதுபோல் உண்டு ஒரு உடனும் சிற்
குச் திருவருளே உன் பொருட்டு ஐந்தொழிலுஞ் செய்வதெனத் தெருட்டிய
வழி முனைப்பொழிந்து தவண்டு சுத்தியடைய அஞ்சியவில் என்னைச் சுத்
தனாக்கிக் காட்டி, சொல்லாத பேர் அறிவு தாண்டொல்லி—சருதி சிவாகமம்
களில் விதிபுகத்தாற் கூறாது அதுபவவாயிலா னுணர்த்துமாறமைந்த பேரறி
வெனப்படும் மெய்ஞ்ஞானத்தை அவதாங்கடோறு மனுபவத்தோடொட்டி
யுணர்த்தி, நல்லது ஒரு அற்புதமாம் ஆனந்தம்—பெருநன்மை எனப்படுவ
தும், ஒப்புயர்வில்லாததும், இத்தன்மைத்தெனச் சொல்லவியலாத பெரு
மையுடையதுமாகிய பாபோகத்தை, ஆங்கு அருத்தல் செப்புதற்கு—அஞ்சி
யில் ஊட்டியருளுதலைக் கூறுதற்கு, கற்பகத்தின் தான் இணை என் கண்—
பொற் பொதுவின்மேற் நிறுக்கோபுரத்துத் தென்பறத்துக் கோயில் கொண்
டெழுந்தருளியிருக்கும் கற்பகவிநாயகக்கடவுளது இரு திருவடிகளும் என்
அறிவினிடத்தவாக. காட்டி என்பது இரண்டிடத்துக் கூட்டப்பட்டது.

கண்-அறிவு. ஏ-தான், அனுகூலம்.

எல்லாம் பொர்மென்று காட்டி என்றதனால், பூதப்பழிப்புமுதல் ஞான
தரிசன மிறுவாயாகப் பதின்மூன்று அவதாங்களும், ஐனக்காட்டி என்றத
னால், பராதரிசனமுதல் பராயிலதீதம் இறுவாயாக எட்டவதாங்களும்,
ஆனந்தமாங்கருத்தல் என்றதனால் சுத்தாவததைமுதல் பரமானந்த அவசம்
இறுவாயாக ஒன்பது அவதாங்களுக் குறிப்பாற் கூறியவாறுபெறப்பட்டது.
இங்ஙனம் துலுதலிய பொருளெவரக் குறிப்பாற் நன்னகத்தடக்கி சிற்றல்
மங்கலவாழ்த்துக் கிவக்கணமாகும்.

பா யி ர ம்.

1. பதிபசு பாசம் தெரிந்ததப் பாச

விதிவழியை வென்றதனின் வேறும்—கதிவழங்கும்
மெய்கண்டான் சந்தான மேவிச் சிவானந்தம்
கைகண்டார் காரணர் கரு.

இ—ள்: பதி பசு பாசம் தெரிந்து—இறை உயிர் மலம் எனப்படும்
மூப்பொருள்களின் இலக்கணங்களைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து, அந்
தப் பாச விதிவழியை வென்று—ஞானத்தை மறைத்து அஞ்ஞானவழியிற்
கொடுசெல்லும் பாசத்தனாகிய வழியை அறவேயொழிந்து, அதனின்
வேறும் கதிவழங்கும்—அந்தப் பாசவழியின் வேறாகப் பாபோகமாகிய வீட்

டைப் பயக்கும், மெய்கண்டான் சந்தானம் மேவி—மெய்கண்டதேவராய
ஞான சந்தானசாரியரை அடைந்து, சிவானந்தம் கைகண்டார்—சிவானந்
தத்தைப்பயக்கும் கிட்டை சித்திக்கப்பெற்றுச் சிவபோகத்தழங்கினோர், கரு
காரணர்—அன்னையின் கருப்பாசயத்திற் புகார். பிறப்பில் என்றபடி.

சுடசித்துப் பிரபஞ்சமாகிய எல்லாப்பொருளையும் தமது சத்தி சந்தி
சங்கற்ப மா தகிரையிற் படைத்தளித்தழிக்குந் தனிமுதல் என்பார் பதி என
வும், ஆன்மாக்கள் அஞ்ஞான மலத்தொடக்குள்ளனவென்பார் பசு எனவும்,
தம்மோடு என்றும் பிரியாது உடனும் நின்று உணர்த்தியருளும் பிரானுரை
ஆன்மாக்களறிந்து பேரானந்த வனுபவத்தை யெய்தவொட்டாது ஞான
திரோதகமாய் மறைத்து சிற்பதென்பார் பாசம் எனவும் கூறினார். ஞான
துலைக்கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவழியன்றிப் பாசத்தானாய் வழியைத்
துறத்தல் அரிதென்பார் பாசவிதிவழியை வென்று எனவும், அங்ஙனம் விதி
வழியை வென்றவிடத்தும் நன்றெனியைக்காட்டும் மெய்கண்டதேவராயஞ
சது சந்தானசாரியரையடைந்து ஞானோபதேசம் பெற்று ஞான கிட்டை
யெய்திவழியே பாபோகஞ்சித்திக்கும் பிறவியொழியுமென்பார் அதனின்
வேற மெய்கண்டான் சந்தானம் மேவிச் சிவானந்தம் கைகண்டார் காரணர் கரு
எனவும்கூறினார். ஞானத்தானன்றி வேறெவ்வாற்றானும் பாமுத்தியடை
தல் கூடாதென்பது ஒருதலை. அஃதங்ஙனமாக, இத்துல் கிட்டையினியல்
பும் அதனையெய்தும் வழியும் அஞ்சிட்டையே பாமுத்தியைப் பயப்பதென
வும் இச்செய்யுள் துற்பயன் கூறியவாறு காண்க.

2. உற்ற சரியை யொழியாத கற்கிரியை

குற்ற மிலாபோகக் குறிநெறியும்—முற்றிப்
பிறத்தார்க் டாமறியப் பேசுகே னன்றிப்
பிறத்தா ரறியாத பேறு.

இ—ள்: உற்ற சரியை—வைதிகசைவ சுத்தாத்துவித சித்தாந்த
சமயமே உயிர்க்குதுதி பயக்குஞ் சமயமெனத் தெளிந்து அதனை அடைந்து
ஞான துலைக்கேட்டலாகிய சரியையும், ஒழியாத கற்கிரியை—அங்ஙனங்கே
ட்டபொருளை இடையறாது சித்தித்தலாகிய கிரியையும், குற்றமிலா யோக
குறிநெறியும்—பாமுத்தியைப்பயவாது பதமுத்தியைப் பயக்கும் நடத்தத்
தியானமொழிந்த சொருபத் தியானமாகிய தெளிதலெனப்படும் யோகமும்,
முற்றிப் பிறத்தார்கள் தாம் அறிய—மேற்கூறிய மூன்றும் முடிந்து கிட்டை
ஒன்றுமேயெய்துமாறு பிறத்த பக்குவங்களே அறியுமாறு, அன்றிப் பிறத்தா
ர் அறியாத பேறு பேசுகேன்—சரியை முதலிய மூன்றினையும் முடியாத அபத்
குவர்களறியாத பேருகிய கிட்டையினியல்பை யான் சொல்வேன்.

“புறச்சமய நெறியின்றும் அகச்சமயம் புக்கும் புதன்யிருதி வழி உழன்றும் புகலு மாச்சிரம—அறத்துறைக ளாவையடைந்து மருத்தவங்கன் புரிந்து மருங்கிலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ்— சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் வேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றற் சைவத் திறத்தடைவர்” என்றபடி சித்தார்த்தசைவந்தையடைந்து சித்தார்த்த ஸுலைக் கேட்டலாகிய சரியையை என்பார் உற்றசரியை எனவும், அவ்வாயி லாற் கேட்ட முப்பொருள்களினிலக்கணங்களையும் இடையறாது சிந்தித்த லே தெளித்தகேதுவாகுமென்பார் ஒழியாத கற்கிரியை எனவும், தெளிந்த விடத்துப் பரமுத்தியைப்பயக்கும் அகண்டாகார சித்த வியாபக சச்சிதா ணந்த சொரூப பரிவத்தைத் தியானித்தலாகிய ஞானயோகத்தைச் செவ்வ னே முடித்தென்பார் குற்றமில்லையோகக் குறிநெறியும் முற்றி எனவும், அந் நெறி முடித்துப் பிறந்தவர்களே இந்துல் கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளென் பார் பிறந்தார்கள் தாமறியப் பேசுகேன் என்றும், சரியை முதன் மூன்றை யும் முடியாது பிறந்தவர் இந்துல் கேட்டற்கு அதிகாரிகளல்லர் என்பார் அன்றிப்பிறந்தார் அறியாதபேறு எனவும் கூறினர். இந்துல் கேட்டற்குரிய அதிகாரிகளது இலக்கணங் கூறியபடி. அதிகாரிகளது இலக்கணம் இன்றி யமையாமையை உணர்த்துவார் எதிர்மறையானுமதனை வற்புறுத்திக் கூறினர்.

3. எல்லாங் கழற்றி யிறைவ னுடன்கலக்க வல்லார்கள் கண்ட வழிபலவுஞ்—சொல்லரிய தம்பிரான் றுள்க டணவாத வாதனையு மெம்பிரான் தந்தா னெமக்கு.

இ—ள்: எல்லாங் கழற்றி—மண்முதல் எாதமீருகிய தத்துவங் களையும் நான் எனது என்னும் முனைப்பையும் வென்று, இறைவனுடன் கலக்க வல்லார்கள் கண்ட வழிபலவும்— பரிவத்தோடு இரண்டறக் கலக்கும் பரிபாகமுடைய பெரியோர்கண்ட பல வழிகளையும், சொல்லரிய தம்பிரான் தாங்கள் தணவாத வாதனையும், இத்தன்மைத்தென்று சொல்லு தற்கரிய தம்பிரானாது திருவடிகளை அயராமையானுய உன்பானெய்தும் பரமானந்த பரபோகத்தைப் பயக்குஞ் சகச்சிட்டையினையும், எம்பிரான் எமக்குத் தந்தான்—எம் ஞானசாரியாகிய சிவமே எம்பொருட்டு எமக்கு உணர்த்தியருளினார்.

உண்மைஞானம் பலதிறப்படாது என்று மேரியல்பிற்றென்பதன்உம் அதன்வழியே சிவானுபூதிச்செல்வராய் கிட்டை கைவரப்பெற்ற பெரி யோர் கண்ட வழிகன் பலவும் என்பதன்உம் உணர்த்துவார் எல்லாங்கழற் றியிறைவனுடன் கலக்க வல்லார்கள் கண்டவழி பலவும் எனவும், கிட்

கெடயினியல்பை அதுபலவாயிலா னுணர்த்தியருளினார் என்பார் தம்பிரான் றுள்கடணவாதவாதனையும் எனவும். தமக்கே அன்றி தம்மை யொத்தபக்கு வர்கள் எல்லோர்க்கும் பயன்படுமாறு உணர்த்தியருளினார் என்பார் எம் பிரான் தந்தான் எமக்கு எனவும் பன்மையாற் கூறியருளினார். தணவாமை ஈண்டு அயராமையை உணர்த்திற்று. உம்மைகள் எண்ணப்பொருளின். எம்பிரான் என்றவிடத்துத் தெற்றேகாரம் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

பூதப்பழிப்பு.

(பூதங்கள் சடமேயென இழித்துக் கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.)

4. மண்ணுக் குயிராகி வந்துரத்துத் தான்தரிக்கு மெண்ணு முரோ மாநியிதன் காரியமாம்—கண்ணிற் பிறவுங் கடினமாய்ப் பேசியது தானுந் துறவுமுதற் பூதத் தொழில்.

இ—ள்: மண்ணுக்கு உயிராகி வந்து உரத்து தரிக்கும்—கிலத்தின் குணமாயமைந்தது உரத்துத்தரித்தலாம், எண்ணும் உரோமாநி இதன் காரியம்—மயிர்என்பு தேலத்தைச கரம்பு எனஎண்ணப்படும் ஐந்தம் கிலத் தின் காரியங்களாம், கடினமாய்ப்பேசியது பிறவுமாம்—கடினத்தன்மையை யுடைய பிறபொருட்களுமாம், முதற் பூதத் தொழில் துறவு—ஆதலின் இது சடமாய் அழியுத்தன்மையது. இக்காரணத்தால் மாணவகனே கிலத்தின் தொழில் சடத்தன்மையது உயிர்த்தன்மையதன்றெனத் துறக்குதி.

உயிர் ஈண்டு குணத்தை உணர்த்திற்று. துறவு-தொழிற்பெயர். துறத் தல் சாலும் என்றபடி. தான், ஆம். அகை.

5. நீர்க்குயிராய் நின்றே நெகிழ்ந்து ருளிருமே பார்க்கில்நீ ராநி பகர்கருமம்—கார்க்குரிய வெள்ள முதலாகும் மெய்யுணரி னப்புத்தா னள்ள விடப்படா தாம்.

இ—ள்: நீர்க்கு உயிராய் கின்று நெகிழ்ந்து ருளிரும்— நீருக்குத் குணமாவது நெகிழ்ந்து பதஞ் சேய்தல், பார்க்கில் பகர் கருமம் நீர் ஆதி— ஆராயின் நீர் உதிரம் சக்கிலம் ஸ்ரீள மச்சை என்னும் ஐந்தம் அதன் காரி யங்களாம், கார்க்குரிய வெள்ளம் முதலாகும்—முகிலினிடத்துள்ள நீர்முத லிய வனைய நீராயுள்ளனவும் அதன் காரியங்களாம், மெய் உணரின் அப்பு அள்ளவிடப்படாது— நீருக்குச் சுவை சிறத்தகுணமென்பதையுமநன் செயலையுமுண்மையி னுணர்ந்தால் அக்குணம் உயிரைத் திகெறியினர்த்துத் செல்லவிடப்படாது. அதனை அறிகுதி.

சீரின் குணமாகிய கலை, பயிற்செய்தாலாய் வாசனையான் அந்தம் பார்த்து ஆன்மாவிலை மயக்கித் தன்வழியினின்றுச் சென்ற பிறவிக்கு வித் தாகும் ஆதாமிய தன்மத்தை வினைத்து விடுதலின் அநனைத் தடுத்தல் ஒரு தலையான் வேண்டப்படும் என்பார் மெய்யுணரி னப்பத்தானன்னவிடப்படா தாம் எனக்கூறினார். ஏகாங்கன் இரண்டு தான், ஆம் என்பனவும் அசைகன்.

6. என்னிக் குயிராகி வந்துசுட் டொன்றுவிக்கும்
பன்னு பசியாதி பயில்குறும்—மன்னும்
வினக்காகிப் பந்தமாய் வேறாகி கிற்குந்
துளக்கமிலாத் தேயுத் தொழில்.

கு—ள்: வன்னிக்கு உயிராகி வந்து சுட்டு ஒன்று விக்கும்—தீயின் குணம் சுட்டொன்றுவித்தலாம், பயில் குறும் பன்னும் பசி ஆதி—தீயின் காரியமாகச் சொல்லப்பட்டவை ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைதன்மம் சோம் பல் என்னும் ஐந்துமாம், மன்னும் வினக்காகிப் பந்தமாய் வேறாகி கிற்கும்—நிலைபற்றி வினக்காகியும் பந்தமாகியும் வனைய தீயாகியும் கிற்கும், துளக்கம் இலாதேயுத்தொழில்—இவையே துளக்கமில்லாத தீயின் தொழில்களாம்.

துளக்கம் துளக்கமென எதுகைகோக்கி நின்றது. உடலிந்தமுந் தீயின்றொழில் காட்சிப்புலனாகாமையின் துளக்கமிலா எனக்கூறினார்.

7. தேடப் பிரித்துத் திரட்டுவிக்கும் செய்குறும்
மோடல் முதலோவா வயிர்மருந்து—நாடினிலை
யல்லவாம் வாயு வருட்குருவாந் காண்பதன்றிச்
சொல்லவா ராதே துணிந்து.

கு—ள்: வாயு தேடப் பிரித்துத் திரட்டுவிக்கும்—வாயுவின் குணம் தேடுவது சலித்துத் திரட்டுவதாம், செய்குறும் ஓடல் முதல்—இதன் காரியங்கள் ஓடல் இருத்தல் ஓடத்தல் நடத்தல் தத்தல் என்னும் ஐந்துமாம், நாடில் ஓவா உயிர் மருந்து இவை அல்ல—உண்மையை ஆராயின் அஞ்சி யே மலபத்தமுற்ற உயிர்க்கு அப்பந்தமாகிய னோயை கீக்கும் மருந்தாய் என் துமுடலின் து தொழிற்படுத்தி நன்னெறியிற் சேர்ப்பது இய்வாயுக்களல்ல, வாயு அருட்குருவால் காண்பது அன்றி—அங்கனஞ் செய்யும் வாயுவை திருவருட்டேசிகன் வாயினானுணர்வதன்றி, துணிந்து சொல்லவாராது—ஏனையோரா னித்தன்மைத்தென்று தெளிந்துசொல்ல வியலாது.

சத்தத்தாகிய ஆன்மா வாயுவையிடுக்கி அதனைத் துணையாக்கக்கொண்டு தன் கருமங்களைச் செய்தவழியும் அகண்டாகார கித்த வியாபகமாய் கின்று உண்கை நடாத்துவிறைவன் அய்வருட்செயலை கீங்கியவிடத்துச் சித்துப் பிர

பஞ்சமுஞ் செயலற்றுச் சடமாய் வானாகிடப்பதன்றி வேறெவ்வாற்றாணு மறிவெய்தித் தொழிற்பட்டு நன்னெறியையடையாதென்பார் ஓவாஉயிர் மருந்து நாடில் இவை அல்ல எனவும், கருணைக்கடலாகிய இறைவனது தன் மையை ஞானஞ்சாரியர் வாயினானுணர்ந்து அதுபவத்திற் காண்டலேயன்றி வாக்கு மனத்திற் கோசாமாய் கிற்பதனைச் சொல்லாந் சொல்ல முடியாது என்பார் சொல்லவாராதே துணிந்து எனவும் கூறினார். “இன்ன தன்மைய னென்றறியொண்ணுளம்மாலை” என்பதுகோக்குக. உயிர் வாயுவையிடுக்க உயிரை இறைவனியக்கித் தொழிற்படுத்தி நன்னெறியிற்சேர்த்துத் தந்திரு வடிப்பேறுகிய பரபோ கப்பெருவாழ்வையுந் கொடுத்தருள்வர்.

“என்னில் யாரு மெனக்கினி யாரிலை—என்னி னும்கினி யானொரு வன் னுளன்— என்னு னோஉயிர் பாய்ப்புறம் போந்துபுக் - சென்னு னோகிற்கு மின்னம்ப ரிசனே” என்னுந்தமிழ்மறையு கோக்குக.

இக்கான்கு பூதங்களின் கூட்டரவால் ஓர் உணர்வுபிறக்கும். அது வே உயிர். அதைவிட உயிரென வேறொன்றில்லையென்னுந் தேகான்மவாதி யை மறுத்தபடி.

8. இரந்தரமாய் கின்றே விடங்கொடுக்கும் வானம்
பரந்த குரோதமுதற் பார்க்கில்—கிரிந்த
கருமமாய் வேறாகுந் காணலா முண்மைக்
குரவனா லென்றே குறி.

கு—ள்: வானம் இரந்தரமாய் கின்று இடங்கொடுக்கும்—ஆகாயம் கிரந்தரமாய்கின்று கணையவற்றிற்கு இடங்கொடுக்கும், பார்க்கில் பரந்த கு ரோதம்முதல் கிரிந்த கருமமாய் வேறாகும்—பார்க்குமிடத்து காமம் குரோ தம் உலோபம் மதம் மாற்சரியம் என்னும் ஐந்துகுணங்களும் வனைய பரந்த தன்மையையுடைய துரத்தைக்குறிக்கும் எல்லைகளாயும் பிறவுமாகும், உண் மைக் குரவனால் காணலாம் என்று குறி—இதனோ உண்மையை உணர்த்த வல்ல ஞானதேசிகன் வாயினானுணரலாமென அறிகுதி.

குக்கும் பூதங்களில் கிலம் முதல் எாதமீருகிய தத்துவங்கள் முறை யே பிரணவத்திலெடுங்கப் பிரணவமும் பாசத்தியினெடுங்கக் காண்கின் றோம். அக்கிலையினமர்த்துள்ள ஆகாசமாகிய வெளியே என்றும் ஓரியல்பாய் அழியாதிருக்கும் வெளி என்பதை உண்மையை உணர்த்தவல்ல ஞானதே சிகன்வாயிலாகவே அதுபவத்திற் காண்டல் கூடும் என்பார் காணலா முண்மைக் குரவனாலென்றே குறி எனக்கூறினார். ஏகாங்கன்-அசை.

இதனை “அருமறைத் திரத்தின் மேலாஞ் சிற்பாவியோம மாகுத் திருத் திற்றம்பலம்” என்பதனுமையிக. இங்ஙனவ்று பூதங்களும் சடமா யழியுயி யல்பின, ஆதலின் அவற்றைத் துறத்தி.

9. வட்டமறுகோணம் மாயாத முக்கோணம்
இட்ட பிறைசதுர மேவடிவம்—எட்டரிய
வேதன்மான் மிக்க விடையோன் மகேசனுடன்
ஆதி அதிதேய்வ மாம்.

கு—ள்: வட்டம்—ஆகாயத்தின் வடிவம் வட்டம், அறுகோணம்— வாயுவின் வடிவம் அறுகோணம், மாயாத முக்கோணம்— தேயுவின் வடி வம் அழியாதவனாகும் முக்கோணம், இட்ட பிறை— அப்புவின் வடிவம் எம்பிரான் திருமுடியினனின் பிறை, சதுரம்—பிருதவியின்வடிவம் சது ரம், அதிதேய்வம்—இப் பூதங்கட்கு அதிதேய்வமாவன, வேதன் மால் மிக்ச லிடையோன் மகேசன் உடன் ஆதி—எதிர் திரிதையாகப் பிரமா திருமால் பெருமையையுடைய இடவகைகளாகிய உருத்திரன் மகேசனோடு சதாசுவ ஸர்த்தியுமாகும்.

தடத்தவடிவங்கட்கு முதலாயுவ்வவர் சதாசுவஸர்த்தியாகலின் ஆதி என்றான்.

10. இப்படியே பூதத் தியல்பு தனைத்தெளிந்தே
அப்படியே நிலவரம் வரங்கறியிட்டு—மெப்படியுந்
தோன்றும் நேசிகன்முன் சொன்னபடி கண்டிருந்தா
தூன்று யதுவா முடம்பு.

கு—ள்: இப்படி பூதத்துமயல்புதனை தெளிந்து—மேற்கூறிய இலக் கணங்களே பூதங்களினுண்மைத் தன்மையென ஐயத்திரிபற உணர்ந்து தெளிந்து, அப்படி நீ நிலவரம்—தேசமே ஆன்மாவெனநிலவரம், ஆங்கு அறிந்திட்டு—அந்நிலையில் அவ்வுண்மையை அறிந்து, தேசிகன் முன் சொ ன்னபடி—ஞானதேசிகன் முன் உனக்குச்சொன்னபடி, எப்படியும் நேரன் ருமல் கண்டு இருந்தால்— எவ்வழியானாவது தேசமே ஆன்மாவெனத் தோன்றாது சடமெனக்கண்டு இருப்பாயாயின் உடம்பு ஊன் உயிர் ஆம்— உன்னுடம்பு புன்புலால் யாக்கை என்னு யியல்புடையதென்பதை உண் மையின் உணர்வாய்.

தேசிகன் முன்சொன்னபடி கண்டிருந்தல் அறிதென்பதை உணர்த்து வார் தேசிகன்முன் சொன்னபடி கண்டிருந்தால் எனக்கறிஞர், உன்னுடல் புலாற் பொதியாய் சடமாகும் ஆதலின்தனைத்துறத்தி என்பதாம்.

பொறிபறவுணர்தல்.

பொறிகள் சடமாதலைத் தெருட்டி அவற்றைத் துறக்கும் வழியை உணர்த்துதலின் இப்பெயர்த்து.

11. பூத மிடமாய்ப் பொருந்தும் பொற்புலன்கள்
நாதனரு ளாலேநீ நாடியவை— ஏதமெனத்
தத்த முருவுணரத் தானாகனு மப்போதே
சத்தமுத லாதிகிடுத் தான்.

கு—ள்: பூதம் இடமாய்ப் பொருந்தும் பொற் புலன்கள்—ஐம்பூதங் களிடமாகப் பொருந்தும் மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி என்னும் ஐம்பொற் புலன்களையும், அவற்றின்வாயிலாகக் கந்தம் இரசம் உருவம் பரிசம் சத்தம் என்னு னமைந்தபு முணரும்புலன்களையும், நாதன் அருளாலே நீ நாடி—மரணவச னே நீ இறைவன் திருவருளைத் துணையாகக்கொண்டு ஆராயின், அவை தம் தம் உரு உரை—அப்பொற்புலன்களின் வடிவத்தை ஒன்றொன்றாக உண்யினமயினுணர், அவை சத்தம் என அகலும்—அவை சடமாய் அழியும் பொருளாய்க் காணப்பட்டு உண்ணவிட்டு நீங்கும், அப்போது சத்த முதலா நிவீடும்—அப்பொழுது சத்தம் முதலிய பஞ்சதன்மாத்திரைகளும் உண்ண விட்டு நீங்கும்.

திருவருள் துணையாகக்கொண்டு நாடியவழியே அவை சடமெனக் கண்டு துறத்தல் கடும் அல்லுழிக் கூடாதென்பார் நாதனருளாலே நீ நா டியவையேதமெனவுணர் எனக்கறிஞர். இத்திரியங்கட்குருவமாவது சத் தம் முதலிய ஐத்தம் ஆகாயம் முதலிய ஐத்த பூதங்களோடும் ஒருங்குநடிய அவதரம்.

ஏகாரம், முன்னையது அசை; பின்னையது தேற்றம், பிரிவினையுமாம், தான் இரண்டும் அசை.

12. சத்தாதி ஸைந்தியையுஞ் சந்தித்து நீயகல
அத்தால் வரும்பயன்க ளாக்ககலு—மெத்தாலுங்
காணும் லவ்விடயங் கைகமுலக் கைகமுலு
காணுப் பிறப்பின் நவை.

கு—ள்: சத்தம் ஆதி ஐத்தினையும் நீ சந்தித்து அகல்—சத்தம் முதலிய ஐத்தினையும் ஆகாயம்முதலிய பூதங்களின் குணமென நீ தனித் தனி கண்டு அகற்றியிற்று நீக்க, அத்தால்வரும் பயன்கள் ஆனது அகலும்—அச்சத்தமுத லியவற்றால் நீ அனடையும் போகக்கள் அந்நிலையில் உண்ண விட்டு நீங்கும், எத்தாலும் காணுப் பிறப்பிறப்பின் நவை— எக்காரணத்தாலும் வெட்கத் தைப்பயவாத பிறவிக்கேதுவாகிய ஆசை எனப்படுங்குற்றத்தையுடைய ஆகா யினினை, அகலிடயம் எத்தாலும் காணாமல் கைகமுல்—ஐம்பொறிகளாலுய

அத்பலங்கன் எக்கரணத்தாலும் புலனாகுது கழன்று நீங்கியவழி; கழலும்—
உவ்வைவிட்டு அறிவே ஒழியும்.

ஐம்பலன்களானது துக்கச்சிவையத் துறந்தவிடத்துப் பிறவிக் கேதுவா
கிய ஆகாமிபகன்மத்தை கட்டாது போராளந்தவனுபவத்திற் றிஸப்பட்டுச்
கிவபோகமாகிய பரமசாய்ச்சிபத்தை அடையும் என்பதனை,

“மாறியின் றென்னை மயக்கிதும் வஞ்சப் புலனைத்தின் வழியடைத் தமுதே
பூழியின் றென்னு னெழுபாஞ் சோதி யுள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் றெனியே கிவபெரு னானே திருப்பெருந் துறையுறை கிவனே
யீழியைப் பதங்க னியாவையுங் கடந்த விற்பமே யென்னுடை யன்பே.”
என்னுந் திருவாசகத் திருமறையினுந் கரணம்.

13. வாக்காதி பத்துடனே நீங்கவச னுதிசிறி
நீங்காத வுட்காண நீங்குமே—தாக்கி
மனது முதலாக வந்தவந்த போது
தனது செயலுணரத் தான்.

இ—ள்: வாக்காதி அத்துடன் நீங்க வசனம் ஆகி விடும்—ஐம்பலன்
களுந் தந்தொழிவிசின்னும் நீங்கிவிடத்து அவற்றின்வழியின்று தொழிற்
படும் வாக்குபாதம் பாணி பாயு உபத்தம் எனப்படுந் கன்மேந்திரியங்களுந்
தத்தஞ் செயலத்தாநீங்க அவற்றின் காரியமாகிய வசனம் கவனமாதியவு
நீங்கிவிடும், நீக்காத உட்காணம் நீங்கும்—உன்னால் நீக்கப்படாத மனம்
முதலிய அந்தக்கரணங்களும் வாயிற்காட்சியின்மை யானவற்றினுடையது
மானதக்காட்சியின்றித் தாமேநீங்கும், சாக்கி மனதுமுதலாக வந்தவந்த
போது—பண்டிபயன்ற வாசனையாற்றுக்கி மனம்முதலிய அந்தக்கரணங்கள்
முனைத்தெழும்பொழுதெல்லாம், தனதுசெயல்உணர நீங்கும்—அன்வ தொ
ழிற்படுமுறையை ஒன்றென்றாகக்காண அவையுநீங்கும்.

நீங்குமன்பதனை இரண்டிடத்துக்கூட்டுக. இச்செய்யுளில் அந்தக்கரண
கத்திக்குத் தேற்றுவாய் கூறியபடியுமாகம். இது இங்கிரியான்மவாதியை
மறுத்தபடி.

அந்தக்கரண கத்தி.

அந்தக்கரணங்களைச் சடமெனக்கண்டு அவற்றினின்று நீங்குமுபாயங்
கூறுதலி னிப்பெயர்த்து.

14. மன்னு மகார மனஞ்செலுத்தும் புந்தியினை
யுன்னு முகார முபகரிக்கும்—முன்னு
மாங்காரத் தன்னை யகாரஞ் செலுத்தியிடு
நீங்காதசித் தம்விர்து கேர்.

இ—ள்: மன்னும் மகாரம் மனஞ்செலுத்தும்—நிவேபெற்ற மகாரம்
பந்தித்தலைச்செய்யும் மனத்தைச்செலுத்தும்; உன்னும் புந்தியினை உகாரம்
உபகரிக்கும்—தெளிதலைச்செய்யும் புத்தியை உகாரஞ்செலுத்தும், முன்
நுதும் ஆங்காரத்தன்னை அகாரம் செலுத்தியிடும்—இஃது யாதேர் அதனை
அறிவேனென முனைத்தெழும் ஆங்காரத்தை அகாரம் செலுத்தும், நீங்
காத சித்தம் விர்து—இடையீடின்றிச் சித்திக்கும் சித்தத்தை விர்து செலுத்
தும், கேர்—இதுவே உடன்பாடாயுள்ளது. அதனை அறிஞகி.

15. அந்தக் கரண மகல வதிற்குடுந்
தொந்தக் கலாதித் துரிசுதுமே—பந்திக்குந்
சித்த மலமுத்துத் தீர வுணக்கேற
வொத்த படியே யுணர்.

இ—ள்: அந்தக்கரணம் அகல-அந்தக்கரணங்கள் தத்தஞ்செயலத்தாந்
சடமாய்நீங்க, அகில் கூடும் தொந்தக் கலாதி துரிசு அறும்-அவற்றோடு பந்த
மாய்கின்ற தொழில் கட்டத்தம் கலைவித்தை அராகங்களுகுந் குற்ற நீங்
கும், பந்திக்கும் சித்தமலம் அறுத்துத் தீர—உங்கல்நுணர்வை மறைக்கும்
சித்தமாகிய அந்தக் கரணங்களானவைய பந்த நீக்கப்பட்டொழிய, உணக்கு
ஏற ஒத்தபடியுணர்—நீ கன்மெறிக்கட்சேற்றந் அமைத்தபடி அந்தக்கர
ணங்கலையுந் சடமெனக்கண்டு துறக்குதி.

இது அந்தக்கரண வான்மவாதியை மறுத்தபடி.

“பழவினைகள் பாரும் வண்ணம்—சித்தமலமுத்துத் தீரவாக்கி” என்பது
வேர்க்கு. கலாதிஞான பிராகரணத்திற்குத் தேற்றுவாய் கூறியபடி.

கலாதிஞான பிராகரணம்.

கலாதிபாறைய ஞானமும் உண்மையன்றெனத்துறத்தற்கு உபாயங்கூறு
தலின் இப்பெயர்த்து.

16. பொங்கு புலனருந்தப் போதத் தருமாயை
தங்கு கலையாதி தருஞான—மீங்கிதனை
நீங்குபடி மாணவக கின்போத பெரன்றிரண்டுந்
துங்குபடி கில்லாய் துணிந்து.

இ—ள்: பொங்குபுலன் அருந்த போதம்சரும் மாயை தங்குகலை ஆதி
சுருஞானம்—பொலிவினையுடைய புலன்கள்வாயிலாக இம்மைப்பயல்களை
நிசுருபாது உணக்கு விபரீதஞானத்தைப் பயப்பது அசத்தமாயையின்றுந்
தோன்றிய கலைவித்தை அராகங்களுந் றாப்படும் ஞானமாம், இங்கு இதனை

நீங்குபடி—இவ்விடத்து இவ்விபரீதஞானந்தை நீங்கும்வண்ணம், மாணவக
தன்போதம் ஒன்று இரண்டும் தாங்குபடி துணிந்துகில்—மாணவகனே? நான்
எனது என்னும் உனது ஆன்மபோதயிரண்டும் முளைப்பற்றத் துவண்டு
அருட்செயலாய்த் தெளித்து கிற்குதி.

இதுவே பாபோகாநுபவத்தைக் கொடுக்கும் கிட்டைக்கு நெறி.

17. கால நியதி கலையாதி தத்துவங்கள்
சாவலறி விச்சைதொழில் தான்பூத்தல்—மூலமாம்
மாயை மயக்கல் வரைதல் வினைகூட்ட
லாயவிட லாபென் றறி.

இ—ள்: கலை ஆதி தத்துவங்கள்—கலை வித்தை அராகம் என்னும்
மூன்று தத்துவங்களும், சால் அறிவு இச்சை தொழில் பூத்தல்—பெரிதும்
அறிவு இச்சை தொழில் என்னும் மூன்றையும் பயப்பன, மூலமாம் மாயை
மயக்கல்—இவை தோன்றற்கிடமாயி மாயை மயக்கத்தைச் செய்யும், காலம்
நியதி வரைதல் வினை கூட்டல்—காலதத்துவம் பிராரத்தலினையின் கால
எல்லையை வரம்புசெய்தல் நியதிதத்துவம் ஆன்மாக்கட்குரிய வினைப்பயன்
கலை மாறாது கட்டுதல், ஆய—ஆகிய இவ்விவர்புகளைபுடையன, விடலாம்
என்று அறி—ஆதலின் இவையும் இறைவனுனை வழிவிந்து தொழிற்பட்டு
உடலோடழியுமெனத் தெளித்து துறத்தல் சாலும். ஆதலின் கலாதிபாறைய
ஞானம் விபரீத ஞானமெனத் துறக்கப்படுவனவென்றறிகுதி.

தான், அசை.

சுத்தநத்துவநூடணம்.

சுத்த தத்துவங்கள் பசமுத்தியைப்பயந்து பரமுத்தியைப்பயக்கும் கிட்
டைக்குத் தடையாயிருந்தவிடத்து அலற்றையுச் துறத்தல்வேண்டுமெனக்
கடறதலின் இப்பெயர்த்து.

18. ஆனவத னுலமுந்தி னுலாச நற்கேள்
சன வயிந்தவத்தி னெல்லிகாண்—ஊனமிலாப்
போகத் தருமானுற் பொல்லாதோ புண்ணியத்தி
னாகத் துணையாணர்க் காம்.

இ—ள்: புண்ணியத்தின் ஆகம் துணை ஆணுர்க்கு—பல்கேடி பிறவி
களிற் செய்த புண்ணியத்தின் பவனாகச் சுத்த மாயாதேகத்தைத் துணையா
கக் கொண்டுவதரித்த பெரியோருக்கு, ஆன அதனால் அழக்தினால் அதற்கு
ஆச வன்—அச் சுத்தமாயாதேகத்தோடு கிட்டை புரிவாராயின் அச்சுத்தத்
துவங்கட்குத் தூடணஞ் செய்யப்படுதற்கமைந்த குற்றம் எக்காரணத்தார்த்

பொருந்தும், சனவயிந்தவத்தின் எல்லை—தூடணஞ்செய்யுமாறு இழிவ
டைந்த சுத்தத்துவங்கள், ஊனம் இலரப் போகத் தரும் ஆனால் பொல்லா
தோ?—சுத்த மாயாதேகத்தோடு உடனாய் கின்று கிட்டைபுரிதற்கு உபகார
மாய்க் குற்றயில்லாத பாபோகத்தைப் பயப்பனவாயின் அவை பொல்லாப்
புடையனவோ? காண்—அதனைத்தேகுதி.

பதமுத்தியைப்பயந்து பரமுத்திக்குத் தடையாய்வுழியே அவை தூட
ணஞ்செய்யப்படுவன. அல்லுழி அவை தூடணஞ் செய்யப்படுவனவல்ல
வன்பதாம். அதனால் என்றவிடத்து மூன்றனுருபு “தூக்குகையா னோரு
நடைய” என்றவிடத்துப்போல் உடனிகழ்ச்சிப் பொருளின்கண் வந்தது
உண்மைச் சரியை கிரியை போகங்களைப் பயிலுகின்ற ஞானிகளுடைய
தேகம் சுத்தமாயா தேகம் வன்பதை:-

“மேதகு சிவமே சுத்தியே காதம் வித்துவே சதாசிவ மகேச
பேதமே யானென் றிவர்க்கும்விஞ் ஞானா கலரோடு பிரளயா கலர்க்கும்
நீதறு சரியை கிரியையோ சுத்திற் செறிந்தவர் நமக்குந் நறுக்கன்
ஒதுறு க்ரன் புலன்போ கமமைல் கலைபுற டுயிர்ப்பது சுத்தம்.”
என்பதனுமுமுணர்க. ஆம் அசை.

19. சுத்தவித்தை யாதிமுதற் சொன்னவேழ் தத்துவமு
மொத்து நடத்தியிடு மோவாமல்—வித்தைசெய
லேறிக் குறைந்தொத்த வெப்போதம் பார்த்திடவே
மாறிப் பிறந்தகலு மாறு.

இ—ள்: வித்தை செயல் ஏறி குறைந்து ஒத்தல்—சுத்தவித்தையில்
ஞானம் ஏறிக் கிரியைகுறைந்தும், சுத்தத்துவத்தில் கிரியையேழி ஞானன்
குறைந்தும், சாதாகியத்தில் இரண்டும் ஒத்தும், மாறிப் பிறந்து அகலு
மாறு—சுத்திதத்துவத்தில் தனித்துக் கிரியையேயாயும், சிவத்தத்துவத்தில்
ஞானமேயாயும், இக்கனம் மாறிப்பிறந்துவெவ்வேறியல்பினவாதலை, பார்த்
திட—உற்றுநோக்குமிடத்து, சுத்தவித்தை ஆதி முதற் சொன்ன ஏற் தத்
துவரும்—சுத்தவித்தைமுதலாக காதம் வித்து விரண்டுஞ்சேர்ந்து சுத்தத்
துவங்கள் எனச் சொல்லப்பட்டவை ஏழும் ஒத்து, ஓவாமல் நடத்தியி
டும்—என்றுமொழியாது கலையாதி தத்துவங்களை நடத்துவன.

ஒருசன்மையனவன்றிப் பலதன்மையனவாய் ஒன்றற்கொன்று வேறாய்
ஒன்றுத் தொழிற்பட்டுப் பதமுத்தியைப் பயந்து பரமுத்திக்குத் தடையாய்
கின்றவின் அவை தூடணஞ் செய்யப்படுவன என்பதாம். ஆதலின் இவற்
றைபுற்றுறத்தி. ஏ அசை.

தத்துவாதீதம்.

தத்துவங்களினின்று கீங்கிய நிலையையுணர்ந்துதலின் இப்பெயர்த்து.

20. மண்முதலாக நாதாந்த மாய்வந்த தத்துவத்தி
னுண்மையறிக் தெல்லா மொழிந்தாயே—எண்ணிலிவை
தத்துவா திதமெனச் சாற்றுகாண் சைவமறை
யத்துவா வெல்லா மற.

இ—ள்: மண்முதலாய் நாதாந்தமாய் வந்த—கீலம்முதலாக நாதமிறுதி
யாகவந்த, தத்துவத்தின் உண்மை அறிந்து—தத்துவங்கள் சடமெனவு
றுழிந்துபோவனவென்று மவுற்றினுண்மைத் தன்மையை யுணர்ந்து எல்
லாம் ஒழிந்தாய்—அவற்றின் பந்தத்தினின்று கீங்கினாய், இவைஎண்ணில்—இவ்
வியல்புகளை ஆராயின், அத்துலா எல்லாம் அற—மந்திரம் முதலிய ஆகாமிய
வினைபொட்டற்று வழியாகிய வாறத்துவாக்களு கீங்க அதனைத், தத்துவா
திதம் என சைவமறை சாற்றும்—தத்துவாதீதம் என்று சைவாகமங்கள்
ஆதும், காண்—அதனை யறிகுதி.

அத்துலா—வழி. எ-அசை. மந்திரம், பதம், வர்ணம், புவணம், தத்து
வம் கலை ஆதும் அத்துலா.

21. இப்பரிசே யைந்துகத்தி பெய்தியதா வெப்போதஞ்
செப்பரிய மாயாதி திருமே—யப்பரிசே
பாற்சுவற்றி னோடு யழியும் வினைமலந்தான்
கீங்கவற்றோ கீங்கா நிலை.

இ—ள்: இப்பரிசு ஐந்து சத்தி எய்தியதால்—இத்தன்மையாகப்
புதப் பழிப்பு முதலாகத் தந்திசளுமடைந்த காணத்தால், செப்பு அரிய
மாயாதி எப்போதும் தீரும்—இத்தன்மைத்தென்று சொல்லுதற்கரிய மா
யையுமதன்காரியங்களும் ஒருபோதிலுலாதழிந்து போவன, அப்பரிசு
ஆற்கு அவற்றினோடு வினை மலம் அழியும்—மாயையுமதன்காரியங்களுமொ
ருசேவழித்ததன்மைபோல அவற்றோடு அப்பொழுதே மாயையைப்பற்றி
கிற்கின்ற வினையும் அதற்குக்காரணமாகிய மலமுமழிந்துபோவன, கீங்கா
நிலை கீங்கவற்றோ—என்றுகேக்காது அனுகியெயற்றிலின்ற மலகன்ம முத
லியவற்றின் பந்தத்தாலுயிலை எளிதிகீங்குமியல்பினதோ? இன்று அரிதி
கீங்கற்பலது என்பதும்.

மாணவசனே இதனைத்தெருதி. வகரம் மூன்றும், தான் என்பதும்
அசைகள். ஓசாம்-எதிர்மறை.

சகல தரிசனம்.

தத்துவங்களினின்று கீங்கி அவற்றைத் தன்னின் வேறுகக் காண்ட
லின் இப்பெயர்த்து.

22. நின்றுநின்று வந்த நிலைதோறு யேறிந்த
தன்றி யவைதன்னை யகன்று யே—இன்றிவைதான்
முத்தி படுஞ்சகல் முன்னம் படுசகலம்
பெத்தமறு வென்றுகீ பேசு.

இ—ள்: நின்று நின்று வந்த நிலைதோறும்—மாணவசனே நீ நின்று
நின்று கீங்கி வந்த அவதாரங்கள்தோறும், நீ அறிந்தது அன்றி-அத்தத்தவங்
களைச்சடமென நீ அறிந்தவளவில் கில்லாது, அவை தன்னை அகன்றுயே—
அவற்றிலின்றி கீங்கிச் சத்திபெற்றாய், இன்று இவை முத்திபடும் சகலம்—
இந்நிலையில் இத்தத்துவங்களை நின்னின்வேறுகக் காண்டல் முத்தியிற்சகல
மாகும், முன்னம்படு சகலம்—தத்துவங்களை ஓன்றாய்நின்றுபட்ட சகல
மோவெனில், அது பெத்தமென்று கீ பேசு—அது பெத்தத்திற் சகல
மென்று கீ கூறிக்கொள். இதுவே இரண்டனுக்குமுள்ள வேற்றுமை
அதனை அறிகுதி.

23. அஞ்சு வகையாக வாறது கீத்ததற்பின்
விஞ்சிவரு மாணவத்தின் மேலிடு—வஞ்சமறச்
சாற்றிலது கேவலமாக் தான்குழித்துப் போந்தநிலை
சாற்றிலது சகலக் தான்.

இ—ள்: அஞ்சுவகையாக ஆறது கீத்ததற்பின்—ஐந்து அவதாங்க
ளாகமுப்பந்தாய் தத்துவங்களையுஞ்சத்திசெய்தலின், விஞ்சிவரும் ஆணவத்
தின் மேலிடு—அச்சத்தியில்கீக்காது அநிகரித்துவருமாணவமலத்தின் பெ
ருக்கத்தை, வஞ்சம் அறச் சாற்றில் அது கேவலமாகம்—உன்னை வஞ்சியாது
கூறின் அது கேவலமாகும், குழித்துப் போந்தநிலை சாற்றில்—இக்கேவலத்
தைக்கறித்து அடைத்தநிலையைக்கூறின், அது சகலம்—அது சகலம் எனப்
படும். தான், இரண்டும் அவைகள்.

கேவலம்.

ஆணவமல்ல ஆன்மாவின்நிலை மறைத்து கிற்குநிலையாதலின் இப்பெ
யர்த்து.

24. அன்றிவந்த தத்துவங்க னெல்லா மகன்றிடவே
ஆன்றிலின்ற வாணவந்தா னென்றுமே—என்றுத்தான்
கீங்கா விஞ்சிவிழிபோல் கிற்குமே யான்மையும்
பாங்காக வாங்கே பதித்து.

இ—ள்: அன்றி வந்த தத்துவங்கள் எல்லாம் அகன்றிட—எனக்கு விபரீதஞானத்தை உண்டாக்கி என்னறிவை உண்மைகளை உண்டாக்கி மயங்கித்தொடர்ந்துவந்த தத்துவங்களைல்லா மொருசொரீக்கிச் சுத்தியாயிவிடத்தும், ஒன்றி சிற்ற ஆணவம் ஒன்றுமே — என்னைவிட்டுப்பிரியாது கலந்துகின்றவாணவமொன்றுமே, என்றும் விழி நீங்கா இருன்போல, என்றங்கண்ணொளியை மறைத்துவிட்டு அச்சிலையில்நீங்காத இருன்போல, ஆன்மாவும் பாங்காத ஆங்கே பதிந்து நிற்குமே—ஆன்மாவும்நன்றாக அதில் மறைத்து செயலறமாறு நிற்கின்றதே! இது என்ன வியப்பு.

எகரம் முன்னையது அசை; நடுவனது பிரிவினை; ஈற்றது தேற்றம். தான்-அசை. உம்மை-இழிவு.

25. பகலிழந்த வான்போற் பரவு மலரீயா
கிகலறவே நின்ற யிழந்தா—யகலறிவு
வாடாத முத்தியினில் வாய்த்தவருட் கேவலநீ
வாடாத கேவலமுன் நான்.

இ—ள்: பகல் இழந்த வான் போல்—சூரியனில்லாத வான்போல, பரவும் மலம் ரீயா—உன்னறிவை வியாபித்து மறைந்த ஆணவமலமேயாகி, இகல் அறவே நின்றாய்—உன் கவியழிந்தொழிய நீ செயலற்று நிற்கின்றாய், அகல் அறிவு இழந்தாய்—இன்மையில் உன் அகன்ற அறிவை இழந்தாய், வாடாத முத்தியினில் வாய்த்தவருட்கேவலம்—இது வாட்டயில்லாத முத்தியினிடத்து கிகழும் அருட்கேவலமென் அறிகுதி, நீ முன்காண் வாடாத கேவலம்—இது நீ இன்மையையடைவதன்முன் ஒருபோதும் அதுபலித்த றியாத கேவலமாகும். மாணவகனே இதனையறிகுதி.

தன்பஞ்சிநிதியில்லாததென்பார் வாடாதமுத்தியென்றார்.

கேவல தரிசனம்.

கேவலமேயைக்காண்டவின் இப்பெயர்த்து.

26. ஒன்றுத் தெரியா பொழியா கிருளாகி
யின்றளவு கின்ற திதுவேதான்—ஒன்றாகிச்
செம்பிற் களிம்புபோற் சேர்ந்துகின்ற வரணவந்தா
னம்பு கிழற்போவென் றறி.

இ—ள்: ஒன்றுத்தெரியா ஒழியா இருளாகி—இருளையென்றிப் பொருள் ஒன்றுத்தெரியவியலாத நீங்காவிருளாகி, இன்றளவும் சின்றது இதுவோ—இன்றுவரையும் மறைத்து கின்றது இவ்வாணவமே? செம்பிற் களிம்புபோல் ஒன்றாகி சேர்ந்து சின்ற ஆணவம்—செம்பிற்களிம்புகலந்து

நிற்குத்தன்மைபோல ஒன்றாகி ஆன்ம அறிவைக்கலந்துகின்ற ஆணவம், அம்பு கிழல்போல் என்று அறி—நீரின் கிழல்போலக் கரட்சிப்புலனாகாததொன் றென அறிகுதி மாணவகனே? என்றபடி.

தான் இரண்டும் அசை.

27. கருவி கரணம் கழன்றுங் கழலா
விருளின் பெருமையிது வென்றே—விருள் தான்
விடிகைக்கிருண்ட மிருதிபோன் மாசு
மடிகைக் கிருண்டதுகரண் மற்று.

இ—ள்: கருவி கரணம் கழன்றுங்—தத்துவங்களெல்லாம் என்னை விட்டு நீங்கியவிடத்தும், கழலா இருளின் பெருமை இது என்னே—என்னை விட்டு நீங்காத ஆணவ இருளின் பெருமையும் இது என்னேபோ? என்குருகாதனே அதனை அருள்வீராக, விடிகைக்கு இருண்ட மிருதிபோல்-விடிதற்குச் சிறிதுமுள்ளாகப் பூதலிருன்செறிந்து நிரண்டெழுந்ததுபோல, இருள் மாசு மடிகைக்கு இருண்டது—இவ்விருள் இதுகாறும் உன்னை மறைத்துவின்ற மலவிருள் ஒருசேரவழித்தொழிதற்கு மிதத்துக் கரட்டுகின்றது, கரண்—மாணவகனே இதனையறிகுதி.

தான் மற்று இரண்டும் அசை.

கேவலாதீதம்.

கேவலத்தினின்று நீக்குதல் கூறுதலினிப்பெயர்த்து.

28. வானி விரவிர வல்லிருன்போ மாறுபோ
லீன விருளகல்வ தெக்காலம்—மாளே
அறிந்தா மிருளென் றறியாமை தன்னைப்
பிரிந்தாயோ வில்லையோ போசு.

இ—ள்: வானில் இரவிர—ஆகாயத்தில் சூரியனுதிக்க, வல் இருள் போமாறுபோல—எல்லாப் பொருளையும் மறைக்குமாற்றவமைந்த விருள் வலியழிந்து தன்செயலற்று நீங்குத் தன்மைபோல, கன இருள் எக்காலம் அகல்வது—என்னறிவை முழுதும் மறைத்துநிற்கும் இம் மலவிருள் எப் பொழுதுதான் என்னைவிட்டுநீங்கும், என்குருகாதனே இதனையருள்வீராக, மாளே இருள் என்று அறிந்தாய்—இச் சிறந்த பக்குவத்தையடைந்த என் னருமைமகனே இதனை மலவிருளென்று உன்னின் வேறுகக்கண்டாய், அறியாமை தன்னை பிரிந்தாயோ இல்லையோ போசு—இங்குணம் வேறுகக் கண்ட நீ அவ்வறியாமையைய விருளினின்று நீக்கினாயோ நீக்கவல்லியோ என்பதை ஆராய்ந்து சொல்லுதி.

பிரிந்தாய் என்பது ஏதுகைகோக்கிப் பிரிந்தாய் என்கின்றது. தன்—அசை.

29. இந்த விருனொழிய வேதம்கான் காண்விலே
 னிந்த விருளகல்வ தெப்படியோ—விந்த
 வறியாமை மின்ற லதனைக் காணு
 யறியா தறிந்தனையோ வந்து.

இ—ள்: இந்த இருள் ஒழிய கான் ஏதும் காண்விலேன்—இந்தவிருளை
 உன்றிப் பிதிதொன்றினையும் காண்காண்கிலேன், இந்த இருள் எப்படியோ
 அகல்வது—இத்தன்மைக்காக எல்லாப் பொருளையும் மறைத்துத் தன்னை
 யே காட்டிவந்தும் இவ்விருள் எப்படிவந்தும், என் குருவே இதனை அருள்
 வீராக, இந்த அறியாமை மின்றால் அதனை நீ காண்ப— இந்த அறியாமை
 யாகிய இருள் உன் அறிவை மறைப்பதானால் அதனையும் நீ வேறுகக் காண
 மாட்டாய், அறியாது அறித்தனையோ—அதனை இருளொன் வேறுகக்காணாது
 கண்டறிந்தாயோ? மாணவனே நீ கூறுதி; அன்று— வேறுகக்கண்டே
 அறிந்தாய், நீ அதனை இருளொன் வேறுகக்கண்டாய் ஆதலின் அதனைப்
 பிரித்தாய் என்பது குறிப்பு.

தன்னுண்மை.

தன்னை, மும்மலங்களினின்ற நீக்கி வேறுகத் தனித்துக்காண்டலின்
 இப்பெயர்த்து.

30. அந்த மலமா மறியாமை கண்டாயோ
 அந்த வறியுந் லையனே—தொந்தவிருள்
 போனதே உன்னைவிட்டுப் போக்கித் திரோதையரு
 ளானதே கண்டாயா?

இ—ள்: அந்த மலம் ஆம் அறியாமை கண்டாய்—அந்த ஆணவமல
 மாகிய மறைத்தலைச்செய்யும் பொருளைக் கண்டாய், அந்த அறியு னையனே நீ—
 அங்மனம்கண்ட அறிவே என்மகனே நீ என்று அறிகுதி, தொந்த இருள்
 உன்னை விட்டுப் போனது—இதுகாறுமுன்னிலைப்பிரியாது தொடர்ந்து
 பந்தித்து நின்றவிருள் இப்பொழுது உன்னைவிட்டு முழுதும் நீங்கியது,
 உன்னை விட்டுப் போக்கி திரோதை அருள் ஆனது — இத்தனையும்மல
 விருள் தொழிப்படுமாறு இயக்கிவந்த இறைவனது திரோதானகத்தி அம்
 மலவிருளைத் தோலைத்து இப்பொழுது அருட்சத்தியாயிற்று, கண்டாய்—
 அதனை நீ அனுபவத்திற்கண்டாய், அறி—அதனை கண்டு தெளிந்து கடைப்
 பிடி.

எகாரங்கள் முன் பின் இரண்டும் தேற்றம். ஈடுவணது விளி. விட்டு
 என்பதனை இரண்டிடத்தும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டது. உண்மைஞான
 மெய்தம் பரிபாகமடைந்த ஞானக்குழந்தையாகலின் ஐயனெனென விளித்
 தருளினார்.

31. வைத்த வலதரங்க னெல்லா முடவ்வந்து
 மத்த கமைகண்டு மறியாயால்—முத்தனாய்ப்
 பாச வறியும் பறியறியு மன்றியே
 பாசறவே சின்றவன் நீயாம்.

இ—ள்: வைத்த அவதரங்கள் எல்லாம் உடன் வந்து—முறையான்
 மைக்கப்பட்டுள்ள அவதரங்களெல்லாவற்றோடு முடனாய்கின்ற அவற்றில்
 விந்து நீங்கிவந்தும், அத்தகைமை கண்டும் அறியாய்—அன்றைச் சடமொன்
 னன்று தெளிந்தும் இன்னும் நீ இதனை அனுபவத்திற் கண்டாயல்லவோ, முத்த
 னாய்—முத்தியடையும் பரிபாகமடைந்தவனாய், பாச அறியும் பறி அறியும்
 அன்றி—பாசஞான பாஞானம்சனத்தி, ஆசறவே சின்றவன் நீ—மலமலையா
 கன்மங்களாலாயுற்றம் முழுதுநீங்கி சின்றவன் நீ என்பதனைத் தெளிந்து
 கடைப்பிடி.

உம்மைகள் இரண்டும் என். எகாரங்கள் தேற்றம். ஆம் அசை.

சைநன்விய தரிசனம்.

ஆன்மா மலத்தில்கீங்கிய சுத்தநிலையிற்றன்னைக்காண்டலின் இப்பெயர்த்து.

32. கண்ணிலிருள் போனாலுங் கண்டன்னைக் காண்போ
 லெண்ணுமிருள் போன லெனையறிய—வொண்ணுதோ
 கண்போற் சடமோநீ காட்டியதும் கண்டறிந்த
 வொண்போத நீயென் னுணர்.

இ—ள்: கண்ணில் இருள் போனாலுங் கண்டன்னைக் காண்போல்—
 கண்ணொளியை மறைத்துவின்ற விருள் நீங்கியவிடத்துங் கண் தன்னைத்
 தான் காணாத தன்மைபோல், என்னும் இருள் போனல்—எண்ணப்படுங்
 மலவிருள் நீங்கியவழி, என் அறிய ஒண்ணுதோ—என்னை யான் அறிய முடி
 யாதோ? என்குருவே யதனையருளுவீராக, கண்போல் நீ சடமோ?—கண்
 போல் நீயுஞ் சடப்பொருளோ? காட்டியதும் கண்டு அறிந்த — காட்டிய
 வளவிலதனைச் சுத்தேகவிபரீதயின்றிக் கண்டு தெளிந்த, ஒண் போதம் நீ
 என்று உணர்—ஒளியையுடைஞானம் நீ என்பதனை நன்றுணருதி.

உன்னை உண்படி. உண்மைநிலையிற்காணும் போதம் என்பார் ஒண்
 போதம் என்றார்.

33. இருட்கு மொளிக் கு மிடமாகும் வரன்போ
 லருட்கு மருட்கு மகமாய்ச்—சுருக்கமிலா
 நீசத் தசத்தன்று நேரே சதசத்த
 னாய்சத் ததுவசத்த தாம்.

இ—ள்: இருட்கும் ஒளிக்கும் மிடமாகும் வரன்போல்— இருளும்
 ஒளியும் இருத்தற்கு இடமாகும் ஆகாயம்போல, அருட்கும் மருட்கும் ஆக

மாய்-அருளுக்கும் அஞ்ஞானத்தைப் பயக்கும் மலத்திற்குமிடமாய், சுருக்கம் இல்லா நீ - விரிந்த அறிவையுடைய நீ, சத்து அசத்து அன்று - சத்து மல்ல அசத்துமல்ல, நேரே சதசத்தன் - சத்தோடுசேர்ந்தவழி சத்தாயும் அசத்தோடுசேர்ந்தவிடத்து அசத்தாயும் இத்தன்மைமறி சமமாய். கிம்மூலியலுடைய சதசத்தாவை, ஆய் - இளைச்சிற்றித்தன் தெயிகுதி, சத்து அது - அங்கனமின்றிப் பதிப்பொருளென்று சத்தாயுள்ளது; அது அசத்து - சடமாகிய பாசப்பொருள் என்று மசத்தாயுள்ளது.

உம்மைகள் எண். ஆம் அசை.

34. ஆறிய மறிவுகீ யன்றோ வுனக்குச்
செறியுமல நின்றதோ செப்பா—மறிவுதனைப்
பாராதே பார்த்தறிக்கு பாசப் பழக்கத்தில்
வாராத தன்றோ வழக்கு.

கு—ள்: அறியும் அறிவுகீ அன்றோ—இது சத்து இது அசத்து என அறியும் தெளிந்தஞானம் ஆன்மாவாகியகீமல்லவா, உனக்குச் செறியும் மலம் கின்றதோ செப்பாய்—இந்நிலைபயடைந்த உனக்கு அனுகியே பந்தித்துக் கலந்து கின்ற மலம் இப்பொழுது திற்திறந்தா அதனைக்கடந்து, அறிவு பாராதே பார்த்தறிந்து—பழக்கவாசனாவால் உண்மையறியாதே பண்டுபோவச் சத்தனை உன் அறிவு கண்டறிந்து, பரச பழக்கத்தில் யாதது அன்றோ வழக்கு—பண்டு பயின்ற அப்பழக்கத்தில் மீட்டும் வந்து பெந்த நிலையை உடையாநிறுப்பதல்லவா பெறியோர் வழக்கு முன்கடனுமரும.

தன் ஐ அமை.

பழக்கவாசனையான் மயங்கி தம்மையறியாதே மீட்டும் பெத்தியைப் படியையாது வாசனாமலத்தைப்பற்றியெயொழித்து கிற்பதே முத்தியாயினம். பெய்தும் பெரியோரது நிலையாய் பழக்கம். ஆதலினால் மீட்டும் பெத்தியைப் படியையாது கிற்பது என்பதாம்.

“பழக்கத்தவிரப்பழகுபவத்” - உழப்புவதென்பேயினாடிப்பத”
என்பது ஸேஷஞ்சு.

ஞான தரிசனம்.

மெய்ஞ்ஞானமாகிய திருவருளையறிதலின் இப்பேயர்த்து.

35. அறிந்ததற்கு வக்த வஸ்தவங்கள் தோலுஞ் செறிந்தறிய சின்றதெது தேரின்—பிறிந்ததனின் சின்ற தறியாமல் கெழ்த்தியது நீக்கபுனை பின்றறிய வைத்ததரு னென்.

இ—ஈ: அறிந்து அறிந்து வந்த அவதாரங்கள் தோலும்—தத்துவங்கள்
 னினியல்பைச் சடமென உண்மையினுணர்ந்து அவற்றோடு தொடர்பின்றி
 நீங்கிவந்த அவதாரங்கள்தோலும், அறிய செய்திற்று நின்றது எனது—உண்மை
 யை நீ அறிதற்கு உற்ற ஜனையாய் உன்ஜென்று உடனடிப்பின்று உணர்த்திய
 தென, தேயின்—ஆராயின், அதனறிப் பிரித்து—அக் தத்துவங்களிலின்று
 நீ பிரித்து; நின்றது அறிபரமல் நிகழ்த்தி—உன்ஜெனதான் உடனடி நின்ற
 எனது அறியாமல் நின்று உண்மையானத்தை உணர்த்தி, உனை அறிகீக்கி-
 அநிலையினின்றும் உன்னை நீக்கித் தத்துவசத்தியையாக்கி, இன்று அறிய
 வைத்தது அருள் என்—இன்று இவ்வண்மையையுணர்ந்து தன்னையுமறிபு
 மாறு உன்னை இக்கிலையிற் கொடுவந்து வைத்தது இறைவனது கருணையா
 கிய திருவருளென அறிவாய்.

உள்ள என்பதை இரண்டிடத்துங் கூட்டிக.

36. அந்த வஞ்ஞனக்கிங் கரதரா மாயல்லி
 லிந்து வெனவெறித்திட் டேகமாய்—முந்தி
 யுணையுன்க்குத் தான்லிளக்கி யோவா துணர்த்துந்
 தணையுன்க்குக் காட்டுமே தான்.

இ—ள்: அந்த அருள் உனக்கு இங்கு ஆதாரமாய்—அந்தத் திருவருளே உனக்கு இவ்விடத்துத் தஞ்சமாய், அல்லில் இந்து என வாயித்திட்டு—திருவெளித்த இராக்காலத்துகித்தெழுந்த சந்திரிணப்போன்று சன் அருள் ஒளியைப் பரப்பி உன் அஞ்ஞானநிலைத் தூர்த்து, முந்தி ஏகமாய் உனை உனக்கு விளக்கி—முதலிய் தத்துவங்கடிகோடுசார்த்துகின்ற உன்னை அவற்றில் நீண்டும் பிரித்து நீக்கிச் சுத்தியிசயங்கூரட்டி, ஒவாது உணர்த்தும் தனை உனக்குக் காட்டும்—பின்னர் உன்னை மயங்கும் பிரியாது உடனாய்கின்ற உன்மை ரூபத்தை உணர்த்தும் தன்னோயுத் தரிசிக்குமாறு காட்டியருளுக இத்தனை என்கு தெளிந்து கடைப்பிடி. ஏ தான் அஃது.

37. எல்லாம்பொய் பெயர், தன் திருத்தேனு காணன்றோ
கல்லா பெணையறிந்தே னுன்னன்றோ — சொல்லாடு
நரன்பிரம மன்றி தடுவே யுணர்ந்ததுதற்கு
வான்பிரம முன்னதோ மற்றா.

திரு—நீ: எல்லாம் பொய் என்று இங்கு இருந்தேனும். நான் அன்றோ பத்தவந்தனெல்லாம் பொய்மென்று அவற்றைத்தவறது இம்மேயில் இருக்கின்றவனு நானல்லவோ, நல்லாய் எனே அறிக்கேன் நானன்றோ—பிறரோ குவர்காட்டாது என்னைச்சித்தென்று நன்கறித்தவன்நானல்லவோ, சொல்லவரும் நான் பிரமம் அன்றி—இன்னமறிந்துசொல்லும் நானே பிரமமாகேன்

அதுவன்றி, உணர்ந்துதற்கு மறுவே லான் பிரமம் உண்டோ? — அல்லியல் பை யெனக்குணர்த்துதற்கு எனக்குத் தத்துவங்கட்குமிடையே என்னினு முயர்ந்த ஓர் பிரமம் உண்டோ? இன்று என்பதாம்.

எல்லாம் பெய்யென்று கண்டவனும் என்னுய் என்னை அறிந்தேனா னானேயாவென் ஆதலி னானேபிரமமாவென் என்னெவிட வேறு பிரமமில்லை என்பதாம்.

உம்மை, என். மத்து அரை.

38. அன்றுமுத லின்றனவு மண்ணைநி கிப்பதன்றி யின்றறிவேன் காணென் றியம்புவாதெ—னென்று மவத்தை தனிநுணர்ந்தி யாங்கருத்தி யின்றித் தவத்தி னுணர்ந்தினார் தான்.

இ—ள்: அன்றுமுதல் இன்றனவு அண்ணல் அறிவிப்பதன்றி—அறி த்தொடக்கி யின்றவையுமரன்மகையகாலிய பிரானுரே உன்னோடுநாய் நீன்று உன் அறிவைவிளக்கி உண்மையையுணர்ந்துவதன்றி, இன்றுநான் அறிவேன் என்று இயம்புவது என்—இன்று நான்றிவேனென்று நீசொல்வ தெப்படி, அவத்தை தனில் என்றும் உணர்ந்தி—கேவலம் கெவலிசண்டி லுமுன்னப்பிரியாது நின்றுணர்ந்தி, ஆங்கு அருத்தி இன்றி—அவ்வத தைக்கரிவன லுபோகற்கள்னுபவித்ததொலெந்தவிடத்து, தவத்தில் உணர் த்தினை ஆர்—இச்சத்தாவத்தையில் உனக்கு உண்மைநுணர்ந்தவையுணர்ந்தி ன்வம் யாவர்? மாணவகனே அதனை நீ யொர்த்து கூறுதி, தான் அரை.

39. உன்னறிவை நீயே புணர்வையே யாமாவி லின்னொடுகாட் பாசத் தியையாரயே—உன்னறிவை நீங்கா வறிவாகி நீரு பிரதமும்போ லாங்கா ணானு ருள்.

இ—ள்: உன் அறிவை நீயே உணர்வையே ஆதில்—உன் அறிவை நீயேவேறுதுணையின்றி அறிவாயின், இன் னெடுகாட் பாசத்து இயை யாம்—இப்பல்லுநி காலமாக மலத்தொடக்கிற்பட்டுப் பிறத்திறந்து துன்புறாய் நீரும் இரதமும்போல் உன் அறிவை நீக்கா அறிவாகி—நீரும் அதன்குண மாகிய ஈவையும்போல் உன்னறிவை என்று நீங்காவறிவாகி, அரனார் அருள் ஆம் காண்—ஆன்மாக்களே மலத்தத்திலின்று நீக்கித்திருவடியிற் சேர்க்கும் இறைவனது அருளே உன்னை இந்நிலையிற் கொடுவதென்று மாணவ கனே அதனை அறிகுதி, ஏகாரம் இரண்டும் அரை.

40. உன்னறிவுக் குள்ளே புணர்வா யொழியாத தன்னறிவு தானுணக்குத் தராகமாய்ப்—பின்னமற வொன்றா யொழியாம னுள்ளடக்கி யுள்ளபடி நின்றா லதுவாவை நீ.

இ—ள்: உன் அறிவுக்கு உன் உணர்வாய்—உன் நின்றறிவினுள் அந் வத்தறிவாகி பென்ரும் பிரியாதுநின்று உன்னறிவை விளக்கும், ஒழியாத தன் அறிவு தான் உனக்குத் தராகமாய்—அச்செயலில் கின்று மென்றுநீக்காத இறைவனது பேரறிவாகிய திருவருளையுனக்கு ஆதாரமாக, பின்னமற ஒன் ரும்—பேதமின்றிக் கவந்தொன்றாகி, ஒழியாமல் உன்னடக்கி உன்னபடி நின்றால்—சேவலத்தையடைத்து உன்னுணர்வீங்காமல் உன்செயலற்று அருட்செயலில் சிற்பையாயின், நீ அது ஆவை—நீ அத்திருவருளையாவாய்.

ஒன்றாய்ப் பின்னமற உன்னடக்கியுள்ளபடி ஒழியாது சிற்றல் அந் தென்பதையுணர்ந்துவார், பின்னமற வொன்றாயொழியாமலுன்னடக்கி யுள்ளபடி கின்றால்எனவும், என்முமாண்மத்திருவருளில் நீக்காது விடப்பிய மாய் சிற்றுகியல்பெய்தனியல்பென்பதை புணர்த்துவார் உள்ளபடி எனவுன் கூறினார். அதுவாதல்—தன்செயலற்று அருட்செயலாய் சிற்றல். ஏ-அரை.

41. இச்சை யுயிர்க்கிரங்கல் ஞான மிசைந்துணர்த்தல் வைச்ச கிரியை வயரடத்தல்—நிச்சயமாஞ் சத்தியினை முன்றிணையுந் தந்ததொரு சத்திகாண் முத்தனே பார்நீ முயன்று.

இ—ள்: இச்சை உயிர்க்கு இரங்கல்—இச்சச்சத்தியாவது அனுகியே மலத்தொடக்குற்ற வான்மாக்கவரிடத்துக்கொண்ட கருணை, ஞானம் இசைந் து உணர்த்தல்—ஞானசத்தியாவது ஆன்மாவையென்றும்பிரியாது அறிவுக் கறிவாய் கின்று ஆன்மஅறிவை விளக்குதல், வைத்த கிரியை வயரடத்தல்—ஆன்மாக்கள் தத்தம் வினைப்போகத்தை நுகருமாறு அவற்றைத் தொழிற் படுத்துஞ் சத்தி கிரியாசத்தியாகும், நிச்சயம்—இதுவே ஆன்மாக்களினி டத்து உண்மையல்லிகளும் கிழ்ச்சி, இவை மூன்று சத்தியினையும்—இம் மூன்று சத்திகளையும், தந்தது ஒரு சத்தி காண்—கொடுத்தருளிய ஒரு சத்தி உனது அதனை மாணவகனே நீ அறிகுதி, முத்தனே நீ முயன்று பார்—வீட டையும் பரிபக்குவமடைத்த என் மகனே? நீயதனை இடைவிடாது ஆராய்ந்து தெளிந்து அதுபவத்திற் காண்குதி.

வைத்துஎன்பது எதுகைகொக்கி வைச்ச என்றாயிற்று “விண்ணுமண் னாகம் முழுதும் யாவையும், வைச்சலாங்குவாய்” என்பது கோக்குக. மாண வகன்யீதுகொண்ட பக்குவகோக்கிய அன்பினால் முத்தனே எனலிளித்தார். ஞானடலருமையுணர்த்துவார் பார். நீ முயன்று எனவுன்கறினார். ஆம் அரை.

பரைதரிசனத்திற்குத் தொற்றவாய்கூறியபடி.. பூதப்பழிப்புருதல் ஞானதரிசனமிறுவாயாகக் சொல்லப்பட்ட அவதரம் பின்னொன்றுஞ்சுத்தா வத்தையிற் றச்சுத்திரமாம். இதுனான் தத்துவஞபம் தத்துவதரிசனம் தத்துவ சுத்தி ஆன்மஞபம் என்னும் நான்கு காரியங்களுமடங்கும்.

இச்சுத்தசாக்கிரத்தையடைந்தவான்மா மலவாசனையாளுய மயக்கத் தால் சிவபோதமுனைத்து கான்பிரமமென கிற்கும். இக்காரணத்தால் இச் சாக்கிரம் "போதநிலை" பெயர்ந்துழைக்கப்படும்.

பாசமயங்கனானுய திதகற்றத் திருவவதாரஞ்செய்தருளிய திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் இப்போதநிலையாகிய சுத்தசாக்கிரத்து அதிதத்தைப் புரிந்துவின்றே சமணபெளத்த மதங்களை நிராகரித்து வைநிக சைவத்தை நிறுவியருளினார். இக்காரணம்பற்றியே "போதநிலை முடிந்தவழி" எனச் சேக்கிழார் சுவாமிகளுங் கூறியருளினார். இப்போதநிலை என்பதற்குச் சிவபோதம் அல்லது புருடனும் கின்று போகதுகருவிலை என்பொருள் கோடல் அருட்வினையின்றி மருட்டுவனெகொண்ட கூற்றெனக்கொள்வதே யன்றி வேறின்றது. மூவாட்டைப்பருவத்திற்குளே உலகமாதாவாகிய எம் அன்னையாராகும் பார்வதிதேவியார் பாஞ்சாலங்குழைந்த திருமுலைப்பாலை பூட்டியருள அன்கிலையில் சிவன்முத்தராயப் பரமான்ந்தவாரிநியில் என்னும் நீங்காது நினைத்துகின்ற எம்பிரானாகும் பின்னையாருக்குச் சிவபோதமாவது புருடபோகமாவது யாண்டையதென விடுக்க.

இச்சுத்தசாக்கிரம் மரயாவாகுகளது முத்தித்தானமாம்.

பரை தரிசனம்.

பராசத்தியைத் தரிசனஞ்செய்யுகெழியுணர்த்துதலின் இப்பெயர்த்து.

42. கிரியை யறிவிச்சை கிளர்ந்தசத்தி யேதோ
பெரியபரா சத்தியெனப் பேசாய்—தெரியிலது
வாரு மறியா ககண்டபரி பூணமாய்ப்
போதவாய் கிற்கும் பெற.

கு—ள்: கிரியை அறிவு இக்கை கிளர்ந்த சத்தி யேதோ—இச்சாருணக் கிரியாகத்திகன்சோன்றுதற்கு இடனாகிய சத்தி ளதுவோ, பெரிய பராசத்தி எனப் பேசாய்— அதனைப்பெருமையையுடைய பராசத்தியெனக்கூறுதி, தெரியில் அது—ஆராய்ந்தறியின் அப்பராசத்தியானது, ஆரும் அறியா அகண்டபரிபூணமாய்—எவராணாமரியப்படாத அகண்டாகர நித்தவியா பகப்பொருளாய், பெற போதவாய் கிற்கும்— ஆன்மாக்கண்ணமைஞானத் தைப்பெறுமாறு அதனையுணர்த்தி முற்றறிவாகிய இறைவனது பராசத்தி யுரய்கின்றருளும்.

இச்சாருணக்கிரியாசத்திகள்தோன்றுதற்கிடனாகவித் பெரிய பராசத்தி என்றார்.

43. அந்த வறிவு மறிவன்றோ விப்போது
தந்த வறிவுமது தானன்றோ—வந்த
வறிவிற் கிளைத்தருகா ணவ்வறிவின் கேதோ
கிறைவிற் கிளைப்பற்ற கேர்.

கு—ள்: அந்த அறிவும் அறிவு—அந்த அறிவும் பேரறிவாகியபராருண மெனப்படும் பராசத்தியேயாகும். இப்போது தந்த அறிவும் அதுதான்— இக்கிலையில் உணக்குக்கொடுத்தருளிய மெய்ஞ்ஞானமும் அப்பராசத்தியே கொடுத்ததாகும், அவ்வறிவு அந்த அறிவிற் கிளைத்தது—அந்த மெய்ஞ்ஞா னம் அகண்டாகர நித்தவியாகமாயுள்ள பராசத்தியின்குறையெழுந்தது, காண்— அதனை அறிகுதி, அவ்வறிவின்கேதோ— அவ்வறிவு இவ் விடத்து எத்தன்மையதென ஆராயின், கிறைவில் கிளைப்பு அற்ற கேர்— பராசத்தியின் கிறைவில் உள் ஆன்மபோத முனைப்பை அதுமாறு ஒழித்த தனிமையைமுடையதாகும். அதனை அறிகுதி. இச்சுத்த சொப்பனத்திற் றான் மலவாசனையாளுய ஆன்மபோத முனைப்பு அறவே ஒழிக்கப்பட்டதா தலின் கிறைவிக்கிளைப்பற்ற கேர் என்றார்.

அற்ற-அதுமாறு செய்த "மலையில்லாரருளிய" என்றவிடத்து இல்லார்- இலதாகச்செய்தார் என்பதுபேரலக்கொள்க. அவ்வறிவு என்றதை இரண் டிடத்துக்கூட்டுக. இரண்டு அன்றும், ஒ வும் அசை

44. அறிவார்க் கறிவித்திற் கல்லாத தாகா
வறிவாய் கிகற்ப மறியா—வற்றுகொண்
கண்பெற்றார் கண்ட கறிகொளியோற் கண்டதனை
விண்பற்றாய் கில்லதிலே மேல்.

கு—ள்: அறிவார்க்கு அறிவித்து—உண்மைஞானத்தை உணரும்பக் குவமுடையாருக்கு அதனையறிவித்து, அல்லாதது ஆகா அறிவாய்— பக்கு வயில்லாத ஆன்மாக்கள் அறியாத அறிவாய், இங்கு விசற்பம் அறியா அறிவே காண்—இத்தன்மையில் வேறுபாடுமுடையதாய் வேறு விசற்பயின்றி என்று மொரு பெற்றித்தாய்க்கிற்கும் அப்பராசத்தி அதனைத்தேருதி, கண் பெற் றோர் பெற்ற கதிர் ஒளிபோல் அதனைக்கண்டு—ஒளியையிழுவாத கண்ணை யுடையோர்பெறும் சூரியகிரணத்தின் ஒளிபோல அதனைக்கண்டு தரிசித்து, விண்பற்றாய் அதில் மேல் கில்—வினையாவற்றுள்ள பற்றனைத்தினுக்கும் மே லாகிய பற்றிதோடு இப்பரைதரிசனமாகும் மேல்கிலையில் கிற்பாயாக.

ஒளியிழந்த கண்ணையுடையோர் கதிரோளுளியைக் காணாதவாறு போல பக்குவரல்லாதார் தரிசிக்கவியலாத இப்பராசத்தி தரிசனத்தின்

அருமை பெருமையை யுணர்த்துவார் கண்பெற்றோர் கண்ட கதிரோளி போற் கண்டதனை எனக் கூறினார். எ, தேற்றம்.

பரையில் வியாத்தம்.

பாரசத்தியின் வியாபகஅறிவில் ஆன்மவறிவுடங்கியதுவாய் நின்றவின் இப்பெயர்த்து.

45. விண்ணிற் கதிரோன் விளங்கி விரிந்ததுபோல்
கண்ணிற் கதிரோன் கலந்ததுபோல்—கண்ணி
பரைநிறையில் நீயும் படுவையே யாகி
னாரையிறந்திட் டொன்றானை யுற்றி.

கு—ள்: விண்ணில் கதிரோன் விளங்கி விரிந்தது போல்—ஆகாயத் திற் சூரியன் விளங்கி அதனொளி உலகெங்கணும் விரிந்த தன்மைபோல், பரை நிறையில்—அகண்டாகரா நின்ற வியாபகமாயுள்ள பாரசத்தியின் நிறைவில், கண்ணிற் கதிரோன் கலந்தது போல்—கண்ணில் அக்குரியவனது ஒளி கலந்ததுபோல் வியாபியமாய்க்கலந்து, நீயும் கண்ணி பரை நிறையில் படுவையே யாகி—நீயும் பரையில்லது சர்வவியாபகத்திற்சேர்ந்து அதில் அடங்கி நிற்கையாயின், உற்று உரையிறந்திட் டு ஒன்றானை—நீயுமதிலடங்கி மெளனாராய் அப்பரையோடு இரண்டறக்கலந்து ஒன்றாவாய்.

பரையோடு இரண்டறக்கலந்து தன்செயலின்றி அருட்செயலாய் நின்ற லரிதென்பதனையுணர்த்துவார் பரைநிறையில் நீயும் படுவையேயாகில் என் னார்.

பரையில் போகமும் போகமும்.

பாரசத்தியோடுகூடி இரண்டறக்கலந்து தன்செயலின்றி நின்றலையும் பின் அதுவாய் ஆங்கு போதறுக்கலைக் கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

46. விண்ணில் விசுற்பமற மேவியகால் நின்றதுபோல்
கண்ணும் பரையதனில் கண்ணியே—எண்ணிறந்து
நீருறங்குந் தன்மைபோ கிறகைபரை யோகமதிற
சீருறவே போகமெனச் செப்பு.

கு—ள்: விண்ணில் மேவிய கால் விசுற்பமற நின்றதுபோல்—ஆகாயத் தையிடமாய்க்கொண்டு நிற்கின்றகற்றறவேற்றுமையின்றி எங்கும்பாந்து அதனோடு நிற்கின்ற தன்மைபோல், கண்ணும் பரையதனில் கண்ணி—சர்வவியாபகமாய்க் கலந்து உலகைத்தொழிப்படுத்தி நிற்கின்ற பாரசத்தியில் வியாபியமாயடங்கி, நீருறங்குந்தன்மைபோல் நிற்கை பரையோகம்—நீர் ஆகைவற்று உறங்குந்தன்மைபோலத் தன்செயலின்றிநிற்குநிலை பரையில் போகமெனப்படும் அதில் சீர் உறவே போகம் எனச் செப்பு—ஆன்மையில்

அதுவுந்தெரியாது நின்றல் பரையிற்போகமெனச் சி அதித்துகூறுதி மர்ணவக னே என்பதாம்.

பரைநரிசன்முதல் பரையிற்போகமெனக்கூறல் எனக்கு அவதாரங்களுக் கத்தாவத்தையிற் சொப்பனம். இன்னிலையிலான்மா திருவருளோடுகூடி னானே ஐந்தோழியிழந்துகின்றவன் என முனைத்து நிற்கும். இது சிவசம லாதியின் முத்தித்தானமட்டும். இதில் சிவருபமும் ஆன்மநரிசன்மும் உடன் சிகழ்வன.

கத்தபரையோ கருமுத்திச்சாக்கிரமும்.

ஆன்மாசத்திபெற்றுச் சிவத்திதத்தரிசித்தவிழ் இப்பெயர்த்து.

47. நீங்காத பேரலில் நீங்காமற் கண்ணுநீ
நீங்காமல் சிந்தையடி சிந்தறதலில்—நீங்காமல்
சிந்துகிட வன்றோதான் நீன்மலன்றன் போநிசி
லொன்றுபட லென்று முரை.

கு—ள்: நீங்காத பேர் அறவில்—என்றும் நின்றபின்புனாகிய உன்னை விட்டுப் பிரிவாது உடனாய்கின்ற உணர்த்தும் பேரறிவான பரையல், நீங்காமல் சி கண்டு—அதன் சார்பாய் அதனை சி மறவாமல் சிந்து தரிசித்து, நீ நீங்காமல் சிந்தையடி அதனில் சிந்து— சி பாரசத்தியோடு நீங்காமல் ஒன்றாய் சிந்தையடி இன்னிலையிலும் அதனோடு சி சிந்து, நீங்காமல் சிந்துவிடல்—பின்னர் அதனைப்பிரியாது நின்றல், சின்மலன் பேரறிவில்—அனுதிமலமுத்தராகிய பரசிவத்தின் பேரறிவாகிய பாரசத்தியில், ஒன்று படல் என்னும் உரை—ஒன்றாய்க்கூடிநின்றல் என்று இறைவன்நிருவாய் வலுந்தருளிய சருசிலவாகமங்கள் கூறும். ஆன்மா, ஓ, தான் அகை.

48. எத்திசையு மொன்று நிறையறியி லேயழுந்தல்
சுத்தபரா யோகமெனச் சொல்லுமே—சித்தமறை
யத்தன்மை காண்ட லதுமுத்தி சாக்கிரமாஞ்
சித்த மயவறவே தோர்.

கு—ள்: எத்திசையும் ஒன்றும் இறை அருளிலே அழுந்தல்—எவ்வல லினு மெப்பொருளினுமேகமாய் வியாபித்துநிற்குபிறைவனது பாரசத்தியி லே அயராது அதனையே விடயித்துநின்றல், சுத்தபரா யோகமென சித்த மறை சொல்லும்—சுத்தபரையோகமென்று சித்தியமாயுள்ள சருசி சிவாகமங் கள் கூறும், அத்தன்மை கண்டால் அதுமுத்தி சாக்கிரமாம்—பாரசத்தி யோடு அழுத்தி சி நிற்குயிமல்பை சி தரிசித்தால் அன்மலை முத்திச்சாக்கிரக் எனப்படும், சித்தம் மயல் அற தேர்—அதனை உன் சித்தத்தின்கணுங் கமயக்கம் நீங்கும்படி தெனிகுதி.

இறைவன் பிரதமகிருட்டியைத் தொடங்கியபொழுது தோன்றி என் துமழியாது ஒடுங்கியும் விரித்துநின்றவின் கீதமறை எனப்பட்டது. ஏ, இரண்டும் அசை.

சாக்கிராதீதம்.

மேல்வீன்ற நிலையுமறந்து அவ்வறிவிலவசமாய் நின்றலைக்கூறுதலின் இப் பெயர்த்து.

49. நின்ற வறிவுறிகை நீங்காமை சாக்கிரமா
மன்றி யவிழ்த லிதமமாஞ்—சென்றறிவை
நீங்காமை நின்று லெழுது துயில்கொள்வே
வாங்கா தறிவாய் வர.

இ—ள்: நின்ற அறிவு அறிவை நீங்காமை சாக்கிரம்—அவ்வவன் திரு வருளோடு நீங்காமல் நிற்குநிலையை அறிதலை நீங்காமல் நின்றல் சாக்கிரமெ னப்படும், அன்றி—அதுவன்றி, சென்று அறிவை நீங்காமை நின்று—பேர றிவாகிய அருளைச்சாங்கித் து அதனை நீங்காமல் நின்று, அறிவாய்வர வாய்காது லெழுது துயில் கொள்—அத்திருவருளாகிய பேரறிவாக் தன்மையையடைய அதனைப் பிரியாது லெழுதே யவசமாய்க்கிடக்க, அவிழ்தல் அநீதமாம்—அவ் வறிவுசொர்துநிற்குநிலை அநீதம் எனப்படும்.

ஆம், இரண்டும் ஏ யும் அசை.

பரையிலத்தம்.

சாக்கிராதீதத்தில்வீன்ற நிலையுமலிட்டுப் பரையோடு ஒன்றாய்நின்ற லைக்கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

50. இவ்வறிவு காண்ட லிருந்திருஞ் சாக்கிரமா
மவ்வறிவு காணா தநிதமா—மில்லிரண்டும்
பாராமல் நின்றல் பரையி லநிதமா
மாரா வறிவுகன்ற தால்.

இ—ள்: இவ்வறிவு காண்டல் இருந்திருஞ் சாக்கிரம் — இறைவரு ளிலே நீங்காமல் நின்றலைக்காண்டல் சுத்தசாக்கிரம், அவ் அறிவு காணாதது அநீதம்—அவ்நிலையில் நின்றலைக்காணாது அநிலவசமாதல் சாக்கிராதீதம், இவ்விரண்டும் பாராமல் நின்றல் பரையில் அநீதம்—மேற்கூறிய இரண்டு நிலையையும் பாராமல் நிற்குநிலை பரையிலநீதம் எனப்படும், ஆரா அறிவு அகன்றது—நிரம்பாது சுட்டறிவாய்நின்ற உன் அறிவு வியாபசமாய்ப் பேரறி வாயது அதனை அறிகுதி.

ஆம் மூன்றும், ஆஹம் அசை.

51. ஈசனறி வாகியெல்லா மின்று கழன்றகன்றாய்
பாசமிக வைத்ததறிற் பற்றுகே—கூசாமல்
நேராக நீங்கியதில் நின்ற சுவடறவே
வாராய் சிவமேல் வர.

இ—ள்: ஈசன் அறிவாகி இன்று எல்லாம் கழன்று அகன்றாய்—இறை வனது அருள்ஞானமே உன் அறிவாயநிலடங்கி ஒன்றாய்நின்றவிலேயில் லான் எனதெனவீன்ற முனைப்பும் ஏனைய மலங்களைவிடொருசேரக்கழன்று சுத்தனாயினும், அதனில் பாசம் மிக வைத்து பற்றாமல்—நீ நீங்கியதனை காரண புவனபோகக்ஞரில் பழக்கவாசனையால் ஆசை பெரிதும்வைத்து அவற்றோடு சேராது, கூசாமல் அநிலம் நின்ற சுவடு அற நேராக நீங்கி— ஒரு கிறிதுங்கசாமல் அவற்றோடு கூடி நின்ற பழக்கவாசனையும்மற்றும்பேராக அகனில்லின்றுத் தனித்துநீங்கி, சிவமேல் வரவாராய்—மாணவகனே? நீசிவத் தைச்சேர வருவாய். ஏகாரங்கள் அசை.

சுத்தபாசயோகமுதல் பரையிலநீதயிருகவுள்ள நான்கவதாங்களுக்கு சுத்தாவத்தையிற் சமூத்தி.

இவ்விடத்துச்சிவதரிசனமும் ஆன்மசத்தியமொருங்குவிக்கும். இச்சத் தசமூத்தியையடைந்தவழியுமுடனுள்ளனவும் பிராரத்தமுளதாதலின் அப்பி ராத்தவனுபவத்து ஆகாசியமேற்பி பிறலிக்கேதுவாகும், சாக்கிராதீதத்தாரி யமிரண்டினுநிற்பவர்கேறாது இக்காரணத்தாற்றான். “பாசம்பிகவைத்த தனிப்பாராதே கூசாமல் நேராக நீங்கியதில் நின்ற சுவடறவே வாராய் சிவ மேல்வர” என்று கூறிஞர். இதனை,

“இரிதரா வுடவில் வினைவரும் வரும்பா விலகிய சாக்கிர தீதந் [நின் துரியமென் றிரண்டி னின்றிடி னேரு சுழுத்துசொப் பனத்திற்காக் கிரத் மருவினும் வளரும் சகலத்தின் விரஸ் னவந்நிறல் நினப்பதென் றீட்டும் பெருநிலை யழுத்த வ்வையெல்லா மழியும் பின்புபே துறத்துவ னின்றே.”

என்பதனுனறிக.

சுத்தாவத்தை.

இச்சுத்தாவத்தையில் ஆன்மா இறைவனோடு ஏகனாகி இறைபவரி னின்று மலமாண்பகன்மங்களை அறவேயொழித்துப் பிறவியில் மீண்டுசெல்லா நிலையையடைதலின் இப்பெயர்த்து.

52. அறிவடையச் சென்றல் கதிதமாய் நின்ற
சூழ்நிறந்திப் டொன்றுந் சூழியா—கெடுதேது
சுத்தவத்தை மைந்தாவுன் தொல்லைமல மில்லையிலை
யத்துடனே செல்வதது வாய்.

இ—ள்: ஆறிய அடையச் சென்று அங்கு அதிதமாய் தின்றருந் திறல் தன்னறிவு பரையோடொன்றாமாதசென்று அங்கிலையிலவச மாய் தின்றிலையும் விட்டு, ஒன்றுங் குறியா நெறி எது—ஒன்றையுமறியாத நெறியாத, மைந்தா சுத்தவத்தை—என் மகனே அது சுத்தாவத்தை, உன் தொல்லை மலம் இல்லைஇல்லை—உன்னைப் பிறவியிற் செலுத்தும் பழையமல மாயைகள்மக்கனோன்றும் அங்கிலையிலொருசிறு துமில்லை, அது அத்துட னேசெல்வது—சீ ஏகனுகியின்பவனீதிற்கச் சுவடுயின்றி அழித்தபோவது.

குருவுக்குச் சீடன் மைத்தன் என்னும் மாபாலும்; தமது சீடன் இனி ப்பிறப்பிற் புகாத அரிப துரியலிலையையுடந்த மன்றுவரலும் மைந்தாவென ஆர்வத்தோன்ற வழுத்தவாரும். ஏ அசை.

நகரூபம்.

பதைப்பற்று ஆறியிருந்து சுகசோதியைத் தரிசித்தவின் இப்பொயர்த்து.

53. பைய விருந்து பதைப்பற்ற பின்னான்குத் துய்ய சுகப்பிரபை தேரன்னுமே—ஐயனே கண்டாய் சிவபூமி காட்சி யறக்கலந்து கொண்டான்வன் கண்டாய் குறித்து.

இ—ள்: ஐயனே!—என்னருளா மகனே! பைய இருந்து பதைப்பு அற்றபின்—சீ மெல்ல ஆறியிருந்து சீவபாதத்தாலுய பதைப்பு நீங்கியபின், உனக்கு துய்ய சுகப்பிரபை தேரன்றும்—உனக்குத் தாய்மையைமுடைய பரமகதத்தின் பிரசாதத்தோன்றும், சிவபூமி கண்டாய்—சீ இப்பொழுது பரமசத்தைப் பயக்குஞ் சிவபூமி ஆகிய அதனைக்கண்டாய், காட்சி அந் குறித்து கலந்து கொண்டு ஆன்வன்—காண்பான் காட்சி காட்சிப்பொருள் என்னும் வேதபாடுகடைய காட்சிசீக்கச் சிறப்புலகையால் உன்னோடு இரண் உறக்கலத்து உடனும் சிந்து உன்னை இறைவன் ஆண்டருளும், கண்டாய்—அதனை சீ அனுபவத்திற் காண்பாய். உதுதிப்பற்றி எதிர்காலத்தை யிறந்த காலமாகக்கடறிஞர். ஏ அசை.

54. விழுந்த வவதரத்தில் விஞ்ச சுகந்தா நெழுந்ததிது வெங்கே யிறைவா—மொழிந்தருளாய் மாயவியிற் சோதி மலர்ந்த பிரபைபோ லாமான்றன் பாலே யது..

இ—ள்: இறைவா!—என்குஞ்சாதனே! விழுந்த அவதரத்தில் விஞ்ச சுகந்தான் இது எங்கே எழுந்தது—யான்மலமாயைகள்மக்களாலுய துன்பத்தில்கின்று நீங்கி எம்பிரான் திருவடியில் வீழ்ந்து அதனையே தஞ்சு மெனப்பற்றியின்றி அவதரத்து, இப்பெரியசுகம் எங்கேவின்றெழுந்தது.

மொழிந்தருளாய்—அதனைத் தேவரீர் மொழிந்தருளல்வேண்டும், அது மாமணியில் சோதி மலர்ந்த பிரபைபோல் அரன்பால் ஆம்—மிக்கெழுமின்ற அப்பெரிய சுகம் துணையைக்கொண்டு ஒளியைக்காலாது தானே ஒளியைப் பரப்பியவப்பினையுடைய பெருமைவாய்ந்த மாணிக்கவீரத்தினத்தினின்று மெழுந்துபாக்குமொளிபோல் ஆன்மாக்களது அஞ்ஞானத்தை ஒழித்துப் பேரின்பத்தைக்கொடுத்தருளுயிறைவனிடத்தா இயல்பாயுளதாகும்.

தான் ஏ அசைகள். “மறைய மின்றுள்ள மாமணிச் சோதியான்” என்பது கோக்குக.

55. துன்பமற்ற விர்தச் சுகப்பிரபை தன்னையே இன்பசத்தி யென்னா டிருக்காதி—அன்புறவே நின்றதிலே யாறி மிரைவு நிலாவும்போல் மன்ற நரமணந்து வாழ்.

இ—ள்: துன்பம் அற்ற இந்த சுகப்பிரபை தன்னையே—சீ மலமாயை கன் மக்களாலுய துன்பம் நீங்கியவிடத்து அடைந்த வித்தச்சுகப்பிரபையை, திருக்கு ஆதி இன்ப சத்தி என்னும்—சுருநிசிவரமங்கன் இறைவனது இன்பசத்தியெனச் கூறும், அன்பு உற—அன்புமீதா, அதில் கின்று ஆதி-அவ்வின்பசத்தியினனுபவத்தில்கின்று ஆதி, சிலரவும் சிலரவும் போல் மன் றல்தா மணந்து வாழ்—சந்திரனது பிரபை ஒன்றோடொன்று கலந்தாற் போல இன்புண்டாக அச்சகத்தோடொன்றாய்க்கலந்து வாழ்வாய். சிலவும் சிலவும்போல் என்றது அபேதமாய்க்கலந்து கிற்குந்தன்மையைபுணர்த்திற்று.

ஏகாங்கன் அசை.

56. தேனாரு மின்பச் சிவவடிவ மிப்படியோ வாளுடர் காணாத மன்னவனே—ஞான விதுவுமொரு சத்தி யிறைவற் கிதானு லெதுமுத்தி சொல்லா யினி.

இ—ள்: வாளுடர் காணாத மன்னவனே! ஞான!—அரிபிரமேத்தி ராதி தேவர்களாலும் காண்டற்கரிய பரமாசாரியமுர்த்தியே எம் ஞானாசா ரிய சுவாமிகளே!, தேன் ஆரும் இன்பச் சிவவடிவம் இப்படியோ?—பா மாணந்தப்பெருத்தேன் கிறைந்து ததும்புஞ் சிவவடிவம் இத்தன்மைத்தோ? அதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவீராக, இறைவற்கு இதுவும் ஒரு சத்தி—என் மகனே எல்லாம்வல்ல இறைவனுக்கு இதுவுமொருசத்தி அதனை அறிகுதி, இது ஆனால் முத்தி எது இனி சொல்லாய்—இது இறைவனுக்கு ஒரு சத்தி யானால் யாமடையும் முத்தியாது? அதனை இனித் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந் தருளல் வேண்டும்.

கருத்தம்.

சகரூபத்திலவசமாய் நிற்குநிலையைக்கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

57. இந்தச் சுகத்தி லினி கீ விழியாமல்
வந்த வற்றி னயர்ந்ததுபோற்—தொந்தமறப்
போதா யிதுவே சுகாதீதம் பொய்யற்றார்
காதா மான வருள்.

இ—ள்: இந்தச் சுகத்தில் இனி கீ விழியாமல்—இந்தச் சகரூபத்தின் சுகத்தை இனி கீ பாராது, அந்த அறிவில் அயர்ந்ததுபோல்—அந்தப் பரா அறிவில் கீ நிகிய தன்மைபோல், தொந்தமற போதாய்—இன்கிலையின் தொடர்பு நீங்க இதைவிட்டுச்செல்குதி, இதுவே சுகாதீதம்—இதுவே சுகாதீதம் என்று சொல்வது, பொய் அற்றார்—க்கு ஆதாரமான அருள் இதுவே—பாசஞான பசுஞானங்களானுரிய பொய்னாமையினின்று நீங்கிய முத்தான்மாத் தருக்கு என்றும் தரகமாயுள்ள அருள் இதுவே. அதனை அறிகுதி.

இதுவே என்பதை இரண்டிடத்தான் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. ஏதேற்றம்.

58. ஒன்றுஞ் சுகவடிவுக் குள்ளாண தம்பிரா
னன்றி பொருபொருளு மாகநாதே—பின்றமுத்திச்
சொல்லிய விர்தச் சுகத்துக் கெதீதமாய்
நிலவவன்றி இமே நிலை.

இ—ள்: ஒன்றும் சுகவடிவுக்கு உன்னான தம்பிரான் அன்றி—எஞ் றானதுஞ் சுகரூபமாயமைத்தான் திருமெனியினுள்ளே பிரியாதெழுந்தரு ளியிருக்குஞ் சிவபிரானாயன்றி, ஒருபொருளும் ஆகாது நின்று அழுத்தி—வேருருபொருளுமாகாது அநிலின்றபுழந்தி, சொல்லிய இத்தச்சுகத்துக்கு அதீதமாய்—அதுபலத்திற் காண்பதன்றி இத்தன்மைத்தென்று சொல்லாத் தரிய இத்தச் சகரூபத்தையுலிந்த சுகத்துக்கு அப்பராய், அவன் தானும் கிலை கிலை—நிவோகம்பாவனையாற் பெற்றநிலையாய் சிவமாவிலையில் நிற்குதி.

வ, இரண்டுத் தேற்றம்.

சிவப்பேறு.

பாவிவத்தோடு என்றும்கேகாது நிற்கின்ற நிலையைக்கூறுதலின் இப் பெயர்த்து.

59. எல்லாக் கழன்ற விடமே சிவமென்று
சொல்லாடு முன்னே சுருதிமறை—நல்லாய்கேள்
பின்ற படிதானே நிலையா நிலையதனில்
நின்றயிறு கோக கீ.

இ—ள்: எல்லாக்கேள்—அடைதற்கரிய இன்னிலையைடைத்து பேரி ன்பாறுபலத்திற்றிலப்பட்ட என் மகனே கேட்குதி, எல்லாக் கழன்ற இடமே சிவம் என்று—எல்லெல்லாக் கழன்று திருவருளாயும் மறந்தவிடமே சிவம் என்று, சுருதிமறை முன்னே சொல்லாரும்—சுருதிநிவாகமங்கள் பெரி தும் முழங்குகுதும், கின்றபடி நிலை அதனில் நிலையாக—கீ இப்போ நின்ற படி அந்நிலையில் உறுதியாக, கோக கீ நின்றவிடு—ஒன்றாய் ஒப்பாவாக கீ நிற்குதி. ஏதேற்றம்.

60. வானகத்தில் வானும் மணத்தில் மணமும்போ
லான் சுகப்பேற்றி வழந்தியது—தானுரு
மாண்ட குருந்தா வடிநியன் பெருவாழ்வை
மீண்டுசொல வுண்டோ விடு.

இ—ள்: வான் அகத்தில் வானும்—ஆகாயத்தினிடத்திலே ஆகாய மும், மணத்தில் மணமும்போல்—மணத்தோடு மணமும்போல், ஆனசுகப் பேற்றில் அழுந்தி—அபேதமாகக் கலந்ததனாய் சுகப்பலனிலமுத்தி, அது தான் ஆகும்—அத்தச்சுகமே ஈனானு, அடியேன் பெருவாழ்வை—தேவ ரீரது அடிமையாகிய எனது பேரின்பப் பெருவாழ்வின் சுகத்தை, ஆண்ட குருந்தா—எத்துணையுஞ் சிதியேனாகியஎனையுங் கருணைவைத்து ஆண்ட ருளிய சிவகுருந்தனே! மீண்டுசொல விதி உண்டோ?—அனுபவத்திற் காண்பதன்றி உடையின் வரம்பைக் கடத்த பரமசுகத்தைக் கற்பித்துக் கூறப் பிரமாணமுண்டோ? இல்லை என்றபடி.

61. நீயுஞ் சிவமுமாய் நின்றாயோ நின்றிலையோ
வாய வடியேடுவ வதிகாரம்—நாயனோ
ஒன்றன் நிரண்டன் நிரண்டொன்று தானன்று
நின்றதொரு தன்மை நிலை.

இ—ள்: நீயுஞ் சிவமுமாய் நின்றாயோ நின்றிலையோ?—மாணவகனே நீயுஞ் சிவமுமாய் ஒன்றுபட்டு நிற்கின்றாயோ அல்லது நிற்கவில்லையோ? அதனைக் கூறுதி, நாயனே ஆய அடியேடுவ வதிகாரம்—என் குருந்தனே அதனை யாராய்த்துத் தெவரீருடைய அடிமைக்கு அதிகாரமுண்டோ? இல்லை, கின்றதொரு தன்மை நிலை—யான் சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து ஒரு தன்மையாக கின்றகிலை, ஒன்று அன்று—கேவலத்துவிதி சொல்லும் ஒன்றாய் தன்மையன்று, இரண்டன்று—பேத வாத சைவமுதலியோர் கூறும் இரண்டாய்நிலையுமன்று, இரண்டு ஒன்றுதான் அன்று—சிவத்துவித சைவச் முதலியோர் கூறும் இரண்டுபொருளும் ஒன்றாய் நிற்குநிலையுமன்று, வேறென்கிலையோவென்றித் தித்தார்த்தசைவத்திற் கூறிய சுத்தத்துவித நிலை யாகும்.

கேவலத்துவிதி முதலிய மூன்று மதத்தினரையும் அவர்போன்ற வனைய மதத்தினரையும் கண்டித்தபடி காண்க.

62. சாற்றி லதற்குமமை தாடலைபோற் சன்மார்க்க வேற்று விதிபலவும் வேண்டாவே—போற்றிய நித்தனே சுத்தனே நித்தியா னந்தனே அத்தனே முத்தனே யாவ்வு.

இ—ள்: போற்றிய நித்தனே?—எவராலும் இத்தன்மைபென்று அறிந்த துதித்தற்கரிய நித்தியப்பொருளே, சுத்தனே—மலராதனே, நித்தியா னந்தனே—நித்தியானந்தசொருபியே, அத்தனே—ஆன்மாக்களிடத்துயிர்க் குயிராய் நிற்குந் தலைவனே, முத்தனே—அனாதிமலமுத்தனே, ஆங்கு அதற்கு உவமைசாற்றில்—அன்னிலையில் அதற்குவமைகூறவேண்டில், தாடலைபோல்—தான் தலைபென்னுமிருசொல்லுந் “தாடலை”யென வேற்றமையின்றி ஒன்றாகப்பணர்ந்து நிற்குந் தன்மையாகும், சன்மார்க்க வேற்றுபல விதியும் வேண்டா—அது வன்றி வைதிககைவத்திற் சொல்லப்பட்ட வேறுபல பிரமாணங்களும் வேண்டுவதில்லை. தாடலை போல் என வைதிககைவ சுத்தாத்து விதமுத்திலையே தனது முத்தி நிலையென விண்ணப்பஞ் செய்தபடி.

குருவேசுவம் எனக்கொண்டு மேற்கூறியவண்ணம் மானவகன் விண்ணப்பஞ்செய்த வாரும்.

63. அந்தச் சுகத்துக் கதித் வவத்தையென்பர் பந்தமற்ற முத்திப் பயன்பியார்—அந்தோ பிறியாத வின்பப் பெருமானைப் பெற்று மறியாத வாதனைபா லாங்கு.

இ—ள்: பிறியாத இன்பப் பெருமானைப்பெற்றும்—என்றும் தம்மை லிட்டுப் பிரியாத இன்புருவனாகிய பிரானாரோடு தாடலைபோல் கலந்து நிற்கப் பெற்றும், அறியாதவாதனையால்—அறியாமையோடு கூடிய பழக்கத்தால் ஆங்கு—அன்னிலையில், பந்தம் அற்ற முத்தி பயன் அறியார்—மலபந்தமில்லாத பரமுத்தியிற் பெறும் பரமானந்த சுகத்தியல்பறியாதவர், அந்தச்சுகத்துக்கு அதித அவத்தை எவ்ஃப்—தாடலைபோல் நிற்குநிலையிற் பெறுஞ் சுகத்திற்குப் பரமானந்த அவச நிலையாகிய வதித அவத்தையென்று கூறுவர். அந்தோ—ஐயகோ, அவரறியாமையிருந்தபடியென்னே!!

பரமானந்த தரிசனம்.

பரபோகத்தின்கண்ணதாய பரமானந்தத்தைத் தரிசித்தலின் இப் பெயர்த்து.

64. சிந்திலை சிவமாய் நின்றாயே சின்மலனு மென்றும் பயனு யிருந்தானே—யன்றே அவனுக் கிதமே தவனுநி நின்ற விவனுக் கிதமே தினி.

இ—ள்: சிந்திலை சிவமாய் நின்றாய்—மகனே நீ சிந்திலை சிவமாய் நிற்குநிலையாகும், சின்மலனும் என்றும் பயனுப் இருந்தான்—சின்மலக் கடவு னாகிய சிவமும் நீ என்றும் துய்த்தற்குரிய இன்பப் பொருளாயிருக்கின்றான், அன்றே அவனுக்கு இதம் ஏது—பண்டு தொடங்கியே அப்பிரானுக்கு இன்பம் எவ்வாற்றாயது, தினி அவனுநின்று இவனுக்கு இதம் ஏது—தினி அச் சிவமாய் நின்ற எனக்கு இன்பாஹுபவம் எவ்வாறமைந்தது. என் குருவே அதனைத் திருவாய்மலர்த்தருளுவீராக.

ஏகாங்கன் அரை.

65. அன்றே துடங்கி யனைத்துயிருந் தானுநி பொன்னுநி நின்றவருந் கின்புட்டிக்—குன்றாமற் கொண்டுவிட லன்றோகல் கோமாத் கிதமென்று பண்டை மறை சொல்லும் பரிந்து.

இ—ள்: அன்றே துடங்கி அனைத்துயிரும் தானுநி ஒன்றாகின்று—பண்டுதொட்டு அவையே தானேயாய் எல்லா உயிருந்தானுநி ஏகமாய்கின்று, அவருக்கு குன்றாமல் இன்பு ஊட்டிக்கொண்டு விடல்—அவ்வான்மாக்க ளுக்கு குறைவில்லா நிறைவாகிய இன்பசுகத்தை துகருமாறு கொடுத்தத் தற் திருவடிசீழுவிற் சேர்த்துக்கொள்ளுதல், எம்கோமாற்கு இதம் என்று—எம்மான்மையாகாகிய இறைவற்கு இன்பமாகுமென, பண்டைமறைபரிந்து சொல்லும்—ஆன்மாக்கள் மீது கொண்ட சுருணையால் அன்றே இறைவன் திருவாய்மலர்த்தருளிய சுருதிவிவாகமங்கள் பரிவோடு கூறுவன.

அன்று, ஓ, அரை.

66. பார்க்கரிய விர்தப் பரமசுகத் தன்னைச் சேர்ப்பனாயிர்க் கென்றிறைவா செப்பினையே—மாற்றிய வானந்த மாருயிர்கட் கண்ண லருத்தவது தானெங்குப் பெற்றவா சாற்று.

இ—ள்: பார்க்க அரிய இந்த பரமசுகத்தனை—இத்தன்மைத்தென்று எவராலுமறிந்து சொல்லுதற்கரிய இப்பேரின்பத்தை, உயிர்கட்டு சேர்ப் பன் என்று இறைவா செப்பினே—ஆன்மாக்கள் துகருமாறு எம்பிரானார் ஊட்டியருளுவாரென்று சிவகுருவே தேவரீர் திருவாய் மலர்த்தருளினீர், மாற்றிய ஆனந்தம் ஆருயிர்கட்டு அண்ணல் அருத்தவது—எவ்வாற்றா னும் என்றும் மாற்றாதற்கரிய நித்தியமாகிய பேரின்பத்தை ஆன்மகோடி ளுக்கு எம்மிறைவருட்டுவது, தான் எங்குப் பெற்றவாறு சாற்று—அவ்வீன் பத்தை அப்பிரானார் எவ்விடத்துப்பெற்றோ அதனைத் திருவாய்மலர்த்தரு ளால் வேண்டும்.

அதுபவத்திற் காண்டலேயன்றிக் கற்பனைக்கப்பலாயுள்ளதென்பார் பார்க்கையிலிந்தப் பாமசகம் என்றார். ஏ அசை.

67. பெற்றருந்தி யின்பம் பிறர்க்கு மருத்தினனே
உற்றபர மானந்த முள்ளதோ—மற்றிதுதா
னென்றுகீ கேட்கி லிறையுருவ மானந்த
மென்றுரைக்கு மாகமநூ லீன்று.

இ—ள்: இன்பம் பெற்று அருத்தி பிறர்க்கும் அருத்தினனே—இப் பேரின்பத்தை இறைவன் பிறிதோரிடத்திற்பெற்று அதனைத் தமனுபவித் துப் பின் ஆன்மாக்களுக்கு மூட்டியருளுகின்றாரோ, உற்ற பாமானந்தம் உண்டதோ?—இறைவனிடத்துள்ள பாமானந்தம் இயல்பா யவருக்கமைத் துள்ளதோ, இது என்று கீ கேட்கில்—இதனை கீ கேட்பாயாயின், இறை உருவம் ஆனந்தம்—எம்பிறைவாது திருவுருவமே ஆனந்தவடிவம். அன்றி வேறு ஒன்றும் இல்லை—அவ்விறைவனாது திருவுருவமேயன்றி ஆனந்தமே னப்படும் பெருள் வேழில்லை மாணவகனே இதனை கீ அறிகுதி.

மற்று வினைமாற்றா. தான் இன்று அசை.

68. ஆனபர மானந்த மாசின்ற எல்லையே
ணவாயிலா உண்மைதனி லொன்றுபடல்—சுனமறத்
தானுன போது தணவா தெழுந்தசுக
மானே யதுவா மதி.

இ—ள்: ஆன பரமானந்தம் ஆசின்ற எல்லையே—இன்புருவாயி பர மானந்தமென்று சொல்லப்படும்எல்லையே, ஊனயிலா உண்மைதனில் ஒன்று படல்—சுன்னயில்லாது என்றுமெருதன்மையாயுள்ள பரசிவத்தோடு ஒன்று படுதல், சுனம் அற தான் ஆனபோது — உயிர்க்குள்ளகுற்ற நீங்க அக்ரி வமேயானபொழுது, தணவாது எழுந்த சுகம்—என்றும்நீங்காதெழுந்த பரம சுகமானது, மானே அதுவா மதி—இய்வடைதற்கரிய பெருநிலையையடைந்த மகான் என்றழைக்கப்படும் பெருமைவாய்ந்த என்மகனே அப்பரமானந்த மெனவறிகுதி. ஏ பிரிவிலை.

பரமானந்தயோகம்.

பரமானந்தத்தோடு ஒன்றாதல் கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

69. விசேந்தபர மானந்த வெள்ளத் தனிலே
துனைத்து துனைந்தாடி யதிற்றோன்றா—வனைத் துனை
நீர்போ லமிழ்த்தியதன் நீர்நிழல்போற் றுன்கூர்ந்து
பார்போற் றரிப்பாகும் பார்.

இ—ள்: விசேந்த பரமானந்த வெள்ளத்தனில்—இங்ஙனமெழுந்த பர மானந்தமெனும் வெள்ளத்தில், துனைத்து துனைத்து ஆடி—துனைத்து துனைத் து மூழ்கி, நிற்பில் அதில் தோன்றா உன்னை வனைத்து—அப்பரமானந்தத்தில் கீ தோன்றாவண்ணம் உன்னைக்குழ்த்து, நீர் போல் அமிழ்த்தி—நீர்போல் உன்னை அமிழ்த்தி, அதன் நீர் நிழல்போல் கரந்து—அந்த நீரினாது பெரிய நிழல் பிறர்க்குப் புலனாகாதவாறுபோல் உன்னைத் தெரியாவண்ணம் மறைத் து, பார்போல் பரிப்பாகும்—நிலம்போல் உன்னை என்றும் தன்னிடத்து வைத்துக்கொள்ளும், பார்—அதனைத் தெளிகுதி. ஏ அசை.

70. பாராதே அந்தப் பரம சுகந்தன்னை
சோராகத் தானு நிலைபோலாத—நீராச்
சுபாவ மதுவாகத் தோன்றி மறையாதே
அபாவமாய் சில்லா யதிஸ்.

இ—ள்: அந்த பரமசுகம் தன்னை பாராது — அந்தப் பரமானந்தத் தைப் பாராது, தானு நிலைபோல சோராக—இறைவன் என்றுமோரியல்பாய் நிற்குநிலைபோல நீயும் அத்தன்மையாய் நீரா சுபாவம் அதுவாகி—அந்திலே யினின்று சீங்காது அத்தானுவின் தன்மையாகி, தோன்றி மறையாது— அப்பரமானந்தம் ஒருசுற்றோன்றி ஒருகால் மறையாது, அதில் அபாவமாய் கீ சில்—அப்பரமானந்தத்தில் கீ என ஒருபொருளின்றி அதுவாய் நிற்குதி.

ஏ, ஆம் அசை. சுத்தாவத்தைமுதற் பரமானந்தமிறையாகக்கூறிய ஆறு அவதாரமுந்தரியம். இதுசிவயோகம். இன்னிலையையடைந்தவர் மீண்டு பிறவார்.

பரமானந்தயோகம்.

பரமானந்தானுபலத்தைக் கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

71. நின்றபர மானந்த கேரே யனுபவித்தல்
கொன்றுபட வுள்ளருவி யோவாம—லென்றும்
மதுவுண்ட னென்றுபோல் மாளாச் சுகத்தைப்
புதிதுண் டிருந்துவிடிப் போது.

இ—ள்: நின்ற பரமானந்தம் கேரே அனுபவித்து— கீ இரண்டறக் கலந்துகின்ற பரமானந்தத்தைப் பெரிதுமனுபவித்து, அங்கு ஒன்றுபட உள் ளுருகி—அந்தப் பரமானந்தத்தில் ஒன்றும் மனக்கெட்டுகெட்டுருகி, மது உண் ட வண்டுபோல்—தேனைஉண்ட வண்டிபோல, மாளாச்சுகத்தை என்றும் ஓவாமல் புதிது உண்டு—என்றுமொழியாத பரமானந்தத்தை இடையீடின றிப் புதிது புதிதாகவுண்டு, இப்போது இருந்துவிடு—இன்னிலையில் கீயிருப் பாய்.

“கொடியிடைதோள், புணர்ந்தாற் புணருந்நொதும் பெரும்போகம் பின் னும் புதிதாய், மணந்தாள் புரிசுழலாள் ளுள்போல வளர்கின்றதே” என்பது கோக்குக. பதினொன்றாம் பத்துத்திங்களுமெய்கியவழி வளர்தலொழிந்து என்றுமோரியல்பாய்நிற்குமல்குல் தன்னையடைந்தார்க்கு என்றும் புதிதுபுதி தாய்த் தெவிட்டாதவின்பத்தைப் பயப்பதபோல என்றுமோரியல்பாகிய இறைவன் திருவடிவையடைந்த ஆன்மாத்மன் தெவிட்டாத பரமானந்தத்தை யனுபவிக்குமாறு புதிது புதிதாகிய இன்பத்தைத் திருவடி கொடுத்தருளும் என்பதாம்.

72. பருகத் தொலையாப் பரபோகத் தன்னை
யுருவியடி பேனருந்த வுட்டுங்—குருவே
யழியாத வின்ப மானருந்தா னென்னும்
வழியேது சொல்லீர் மகிழ்ந்து.

இ—ள்: பருகத் தொலையாப் பரபோகத் தன்னை — என்றுமுன்னத் தொலையாத பரமானந்த பரபோகத்தை, அடியேன் உருவி அருந்த ஊட்டும் குருவே—தேவரீருடைய அடிமை நெக்கு நெக்குருகி ஆனந்தத்தின்புழி உன்னுமாறு பெருங்கருணையில் ஊட்டியருளும் குருவாதனை? அழியாத வின்பம் அன் அருந்தான் என்னும் வழி ஏது—என்றமழியாத பரமானந்தத்தை ஆன்மாத்மனது மலத்தை யொழித்துத் தங்கிருவடிசீழவிற கேர்த்த ருளுயிறைவன் அனுபவியான் என்று கூறும் முறை எத்தாரணத்தானோ மகிழ்ந்து சொல்லீர்—அதனைத் தேவரீர் கருணைகூர்ந்து திருவாய்மலர்ந்தரு ளவ்வேண்டும்.

73. சர்க்கரை தானூர்க்குத் தருமிரத மல்லிரதஞ் [கின்
சர்க்கரை தான்கொள்ளுமோ சாற்றுகாவ்—சர்க்கரைக்
நின்புருவ மன்றி யெழிலுருவம் வேறுண்டோ
வின்புருவ மேயிறைக்கு மென்.

இ—ள்: சர்க்கரை தான் ஆர்க்கும் இரதம்சுரும்—சர்க்கரையானது எல்லோர்க்கு யினிமையைக் கொடுக்கும், அவ்விரதம் சர்க்கரைதான் கொள் ளுமோ—அந்த வினிமையைச் சர்க்கரை யனுபவிக்குமோ? அன்று, சுந் துங்கால் — ஆராய்ந்து சொல்லுமிடத்து, சர்க்கரைக்கு இன்பருவம் அன்றி வேறு எழில் உருவம் உண்டோ இன்று—சர்க்கரைக்கு இனி மையைய யுருவமன்றி அதனினுஞ்நிறந்த அழகியருவம் வேறுபுண்டோ இல்லை, அதுபோல இறைக்கும் இன்ப உருவமே என்—எப்பொருட்டு யிறைவாகிய பிரானூர்க்கும் இன்பே உருவம். அதனைத்துணிந்து சொல்.

74. காவா பிரதமது நாவருந்த ஸல்லாதிங்
காவா கிரத மறியுமோ—ஓவாப்
பரம அகமுன் பாற்பசிப்ப தேயன்றிப்
பரமசுகங் கொள்ளா பயன்.

இ—ள்: கா ஆர் இரதம் அது கா அருந்தல் ஸல்லாது—காவே அறிந்து அனுபவிக்குஞ் சுவையை கா அனுபவித்தலெய்லலது, இரதம் அறியுமோ—அதனை அந்த விரதமனுபவித்தறியுமோ, இன்று. அதுபோல, ஓவா பரம சுகம் உன்பால் பவிப்பதே ஆன்றி—என்று நீங்காத பரமானந்தமாகிய சுகம் உன் அனுபவத்திற்குரியதேயன்றி, பரம சுகம் பயன் கொள்ளாது—அப் பரமசுகமொருபிரகிய இறைவன் அதனையனுபவியான்.

இங்கு, ஆ ஆ அசை. ஓ எதிர்மறை.

75. இந்தச் சுகமானம் லாபமென வறிநீ
பந்தச் சுகமொழிந்திங் காராதே—இந்தச்
சுகமெனா மந்தச் சுகமாகிடு துன்ற
னகமெனா மானந்த மாம்

இ—ள்: இந்தச்சுகம் ஆன்மலாபம் என நீ அறி—இந்தப் பரமானந்த மாகிய சுகமேயான்மலாபமென நீயறிகுதி, அந்தச் சுகம் இங்கு ஆராதே ஒழிந்து—இந்த ஆன்மலாபமாகிய சுகத்தை இன் நிலையினின்று துக்காது, இந்த சுகம் ஸலாம் அந்த சுகம் ஆக்கில்—இந்தப் பரமானந்தமாகிய சுகம் அந்தச் சுகமொருபிரகிய இறைவனதேயெனக் கண்டு அப்பிரானூது திரு வடியிலமிற்த்திருல், உன் தன் அகமெனாம் ஆனந்தமாம்—உனது உடம்பு முழுதும் ஆனந்த வாடிவமாய் விளங்கும் அதனை அறிகுதி.

“அன்பு பிறும்பாய்த்நிரிவார்” என்பது கோக்குக. நிரிதல்—மாது தல். வ அசை.

பரமானந்த மேலிடு.

பரமானந்தமதிகரித்து எல்லாப்பொருளையும் ஆனந்தவடிவாகக்காண் டலின் இப்பெயர்த்து.

76. அண்ணலுமா னந்த மருளுமா னந்தமுயி
ரெண்ணிலா வரனந்த மெய்வுவரும்—பண்ணி
யளித்தழிப்பா ராரு மவருமா னந்தங்
களித்ததுவே யெப்போதங் காண்.

இ—ள்: அண்ணலும் ஆனந்தம்—எப்பொருட்டுயின்றவராகிய பிரா னுருமாணந்தவடிவம், அருளும் ஆனந்தம்—அவ்விறைவனது திருவருளு மானந்தவடிவம், எண்ணிலா உயிர் ஆனந்தம்—அளவிந்த உயிர்களுமானந்த வடிவம், எல்லாகும் பண்ணி அளித்து அழிப்பார் ஆகும் அவர்களும் ஆனந்தம்—எல்லாவுலகங்களையும் படைத்துத் காத்து அழிந்தருளும் மும்மூர்த்திகளும் ஆனந்தவடிவம், அதுவே எப்போதங் களித்ததுக் காண்—எல்லாப்பொருளுமானந்தம்பயக்குமாணந்தவடிவத்தை எப்போதுமானந்தத் தோடுபார்.

இன்புருவனைய இறைவனும் இறைவன்வழிகின்று தொழிற்பனும் எல்லாப்பொருள்களும் ஆன்மாக்களை யிறைவன் திருவடிக்குழிற்சேர்த்தற் காயபணியில்நின்றுதென்பனக்கண்டு, இறைவனது கைமாறுக்குநாப்பெ ருங்கருணையை அயராது நிறைந்து நிறைந்து பரமானந்தநையனுபவிப்பாய் என்பதாம்.

77. எங்குநிறைந் தானந்த மெல்லா மமிழ்த்தியிகப் பொங்கிக் கரைபுரண்டு பூரணமா—யங்கு வளைத்த வுலகுயிரும்: வாய்த்த சுகமா மனத்திற் புகுந்ததுபோ லாகு.

இ—ள்: ஆனந்தம் எங்கு நிறைந்து எல்லாம் அமிழ்த்தி—இத்தன் மைத்தானவானந்தமெல்லாவல்குநிறைந்து எல்லாப்பொருள்களையும் மூடி, மிகப் பொங்கி கரைபுரண்டு—மிகப்பெருக்கெடுத்து வரம்பையுடைத்து, பூரணமாய்—எங்குக்குறையில்லாதநிறைவாய், அங்கு வளைத்த உலகு உயிரும் வாய்த்த சுகமாய்—அன்றிலையில் பரமானந்தத்தார் குழிந்து மூடப்பெற்ற உலகும் உயிரும் இன்னிலையில் நீ காணுமாறுவாய்த்த சுகவடிவமாகும், அது எதுபோலென்பின், அனத்தில் புகுந்தது அது ஆங்குபோல்—உப்பனத் திற் சேர்ந்த பலாலம் முதலிய பொருள் தமது ஸுணவயிழந்து அவ்வுப்பாய் ஆவ்விடத்துச் சமைத்ததுபோலாகும். அதனைக்காண்குதி.

78. கண்டபிட மெல்லாந் கருணைக் கடலமுத மொண்டுகொள வாய்நிறைந்த முத்திதனைப்—பண்டே திருமா லயனரியாத் தேசிகனார் பாதத் தருமடி யேற்குந் தான்.

இ—ள்: கண்ட இடம் எல்லாம் கருணை கடல் அமுதம் மொண்டு கொளல் ஆய் நிறைந்த முத்திதனை—பார்த்தவிடமெல்லாம் இறைவனது கரு ணைமுத்திரத்தில் கடைத்தெடுத்த பரமானந்தமாகியவமுதத்தை மொண்டு கொள்ளுமாறு நிறைந்திருக்கின்ற பரமுத்தியை, பண்டு திருமால் அயனரி யாதேசிகனார் பாதம்—பண்டேர் ஞான்று திருமால் பிரமாவாகிய இருவ ருந்தேடிக்காணாத எமது தேசிகத்தெய்வத்தினது திருப்பாதம், அடியேற் கும் தருமாய்—அப்பிரானாத அடிமையாகிய புழுத்த நாயினுங் கடையே னாகிய எமக்குத்தந்தருளியது. எப்பிரான் கருணையிருந்தபடி என்னோ!

பரமானந்தவசம்.

பரமானந்தத்தில் தன்செயலற்று அதுவாய் அடங்கிதிருக்கலை கூறுத லின் இப்பெயர்த்து.

79. பரம்பர மானந்தம் பார்த்துமேல் மற்று மரவும் வாராதே யகலும்—புரணமா யாகங்கே யமிழ்ந்தி யவசமா மானந்த நீங்கா ததுவாகி தில்.

இ—ள்: பரம்பரமானந்தம் பார்த்து மேல் மற்றும்—மிஞ்சாத இறை வனது கருணையாகிய பரம்பரமானந்தமானது கீழம் பாதலம் விண் முதலிய உலகங்களில், அரவும் வாராதே யகலும்—ஆரவாசமின்றிப் பாக்கும், புரண மாய் ஆங்கே அமிழ்ந்தி—நீயநிற் புரண்டு அதிலே மூழ்ந்து, அவசம் ஆம் ஆ னந்தம்—நீ அவசமாய்க்கிடக்கின்ற ஆனந்தத்தை, நீங்காது அத்வாகி தில்— என்னுநீங்காது அவ்வரானந்தமாய் நின்றவீடு. இதுவே முத்திமுடிவு.

உ-துரை.

80. உற்றபர மானந்தத் தொன்று யநிறுறங்கி முற்றுவுதே முத்திமுடி வென்றுரைக்குந்—குற்றமிலா னுலக சைலம் வழிநூல் புராணமற்றுஞ் செய்வனா லெல்லாந் தெளி.

இ—ள்: உற்ற பரமானந்தத்து ஒன்றாய் அதில் உறங்கி—நீயடைந்து தயக்கின்ற பரமானந்தத்தோடு ஒன்றாகக்கொண்டு அப்பரமானந்தத்திலவச மாய்த்துயின்று, முற்றுவுதே முத்திமுடிவு என்று—அப்பரமானந்தமாக்கிடப் பீத முடிவாகிய பரமுத்தியென்று, வைதிக சைலம் வழிநூல்—வைதிக சைவத்துக்குப் பிரமரணமரமரமிய சருதிரிவாகமங்களுமவற்றின்வழி தோன்றிய ஏனைய நூல்களும், புராணமற்றும் செய்வன நூல் எல்லாம்— புராணங்களும் அவற்றின்வழிவந்தநூல்களும், உரைக்கும்—கூறும், தெளி— அதனை நீ தெளிகுதி.

மேல் மூன்று அவதாரங்களுந் துரியாதீதம்—தசகாரியத்தில் சிவபேர சம், மற்று வினைமாற்று.

அறுவகை.

ஆன்மாக்களின் வெய்வேறைய இயல்பைக் கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

81. ஒன்றிரண்டு மூன்றுமால் முன்னடியின் மூவர்க்குஞ் சென்றியுன்போல் மேலே சிவமாகி—கின்றநிலை யில்வகையே யானா மெழிற்குருவா மீசனே யவ்வகையை நீயங் கறி.

இ—ள்: ஒன்று இரண்டு மூன்று மலம் உள்ளடியின் மூவர்க்கும்—ஒரு மலமுடையவிஞ்ஞானகலர் இருமலமுடைய பிரளயகலர் மும்மலமுடைய சகலர் எனப்படும் முத்திரத்தான்மாக்கட்கும், இவன் போல் சென்று—மும் மலமுடைய சகலர்க்கு மாணுவடிவத்தோடு எழுந்தருளிக்கொண்டும், மே லே சிவமாகி—இருமலமுடைய பிரளயாகலருக்கு மான் மழுச்சுதர்ப்புயம் முதலியவைமந்த சிவவடிவத்தோடு எதிர்முகமாக எழுந்தளிக்கொண்டும், நின்ற நிலை—ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானகலருக்கு உயிர்க்குயிராய் என்று சிந்தியண்ணமே கின்று அறிவுக்கறிவாயுணர்த்தியருளியும், எழிற் குருவாய் ஈசனே ஆகும்—ஞானசொருபியாகிய குருவாகும் இறைவனே, ஆட்கொண்

டருளுவர்; அவ்வகையை நீ அங்கு அறி—அத்தன்மையை நீ உன்னையாட்
கொண்டமுறையானிருதி.

முன்நின்றருளுதலை:—

“மைக்களமு மான்மயமும் வாதமுட னபயமுது
மெய்க்காரமு காற்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்பூணுஞ்
செக்கருது மகிச்சுடையுஞ் சேய்யுழையார் பரகமுமாய்
முக்கணிகைற யாங்காண முன்னின்றே யருள்புரிந்தான்.”

என்னவும்கூறியிருத்தல் காண்க. உதேற்றம்.

பஞ்சாக்கா தரிசனம்.

ஐந்தெழுத்தை யு மவற்றுணுவித்தப்படும் பொருளாயும் ஒதுமுறைவி
ளையும் பயனாயுங் கூடாதலின் இப்பெயர்த்து.

82. அஞ்செழுத்து மண்ணைவரு ளாந்மாத் திரோதமல
மிஞ்சி நமத்துரந்து மெய்யருள்வாத்—தஞ்சுச்
சிகாரத்தில் யவ்வைவிநிற் தீதிலா கின்பப்
புகாரிற் புருத்தருத்தப் போய்.

இ—ள்: அஞ்செழுத்தும் அண்ணல் அருள் ஆன்மா திரோதம்
மலம்—ஐந்தெழுத்தும் முறையே சிகாரம் இறைவனையும் வகாரம் திருவுரு
ளையும் யகாரம் ஆன்மாவையும் நகாரம் திரோதானாத் திமையும் மகாரம்
மலத்தை யுமுணர்த்துவன, மிஞ்சி நம துரந்து—திருவுருள் மேம்பட்டுக் கா
ரம் மகாரம் இரண்டினையுசீக்கி, மெய் அருள்வாத் தஞ்சு சிகாரத்தில் யவ்வை-
இறைவன் திருவுருளாகிய வ யகாரமாகிய உயிரை என்று மவ்வுயிருக்குத்
தஞ்சுமாயுள்ள சிகாரமாகிய சிவத்தில், தீது இலா இன்ப புகாரிற் போய்
புருத்து அருந்த விடும்—குற்றமொன்றுமில்லாத அவ்வின்புருவிற் போய்ப்
புருத்து அகருமாய் விடுத்தருளும்.

குருத்தரி.

ஞானதேகிகளைத் துதித்தவி னிப்பெயர்த்து.

83. பற்றிநின்ற பாசம் பறித்தகல வேவிழித்திட்
டுற்றயுயிர் காட்டி யுணர்வுணர்ந்தி—மற்றுஞ்
சிவப்பேறு தத்து சிவபோக வாரி
புகப்பே றளித்தவரைப் போற்று.

இ—ள்: பற்றி நின்ற பாசம் பறித்து அதல்—உன்னை அனுகியேப்பற்றி
நின்ற ஆணவமலபந்தத்தைப்பறித்து அதன்வாயிலாகவருமாகாயிவசன்ம
நீக்க, விழித்திட்டி—உன்று சுருத்தெதன்மக்குமாறு நயனதீக்கைசெய்த
ருளி, உற்ற உயிர் காட்டி—சுத்தியடைந்தநிலையில் உயிரைக்காட்டி,
உணர்வு உணர்த்தி—ஞானோபதேசஞ்செய்தருளி, சிவப்பேறு தத்து—ஆ

ன்மலபமாகிய சிவப்பேற்றைக்கொடுத்தருளி, சிவபோக வாரி புத—சிவ
போகமாகிய சுழுத்திரத்திலுமுழல்பு பரமானந்தத்தில் அவசமாய்த்துயி
மாறு, பேறளித்தவரை போற்று—பெறுதற்கரிய பெரும்பயனை என்னுந்
துய்க்குமாய் உனக்குத் தந்த பரமாசாரியரை என்னுமயரது போற்றுகி.

கீடவின்குணம்.

கீடனுக்கு இன்றியமையாத விலக்கணக்கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

84. இரவு பகல்நிழல்போ விட்ட பணிசெய்து
ருவர்புகழ் வாயாரக் கூறித்—திருமுன்
கிழுந்துவிழி நீர்பொழிய மெய்விதிர்ந்து கின்று
தொழுந்தவத்தோர் காணுஞ் சுகர்.

இ—ள்: இரவு பகல் நிழல்போல் இட்ட பணி செய்து—இரவும் பகலும்
உடலும் கீழலும் போலக் குரவனைப்பிரியாதிருத்து அவரிட்ட ஏவலைச்செய்
து, குரவர் புகழ் வாயாரக் கூறி—ஞானசாரியரது புகழை வாயாரப்பாடி,
திருமுன் கிழுந்து—குரவனது திருச்சன்னிதானத்து விழுந்து வணங்கி,
விழிகேர் பொழிய மெய்விதிர்ந்து கின்று—சன்குளிகளின் மானந்த அருவி
சொரிய உடலும் கடுகடுக்கலின், தொழுந்தவத்தோர் சுகர்—தொழுதின்ற
பெருத்தவத்தைபுகுடையவர்களே சிவன்முத்தராகுஞ் சுகானுபவத்தைபுகுட
யவர்கள், காண்—அதனைத்தெனிகுதி. உம் அனை.

முத்தனுக்கு முத்தியின்வாமகூறல்.

முத்திப்பயனைப்பெற்றவனப்பயனை யீழ்த்தற்குக் காரணங்கூறுதலின்
இப்பெயர்த்து.

85. ஆகமுத நீங்கி யருளிற் கலந்துசிவ
போகம் விளையப் புணர்ந்தாலும்—வேகத்
தெரிவாய் விரயத் திருப்பர் குருச்சொற்
பிரிவா ருலகிற் பிறந்து.

இ—ள்: ஆக முதல் நீங்கி அருளிற் கலந்து—உடற்பற்றறுமுதலியப்
பிறைத் துறத்து திருவுருளோடுகலந்து, சிவபோகம் விளையப் புணர்ந்தாலும்—
பின்னர் சிவத்தை யடைந்து அந்நிலையில் முதிர்ந்து விளைகின்ற சிவபோ
கானுபவத்தை அகர்த்தாலும், குருச்சொற் பிரிவார்—குருவினது சொல்லி
மீறி எடக்கின்ற சீடர்கள், உலகிற்றிற்று வேகத்து எரிவாய் சிவையத்தி
ருப்பர்—உலகிற்றிற்று பின்னர் வேகமாக எழுந்து எரிகின்ற திமையு
டைய காகில் என்னுக்கா திருப்பர்.

ஞானசாரியருடைய சொல்லி மீறி எடக்குக்குற்றத்திற்குக் கழும
யில்லை என்றபடி.

குருவழிபாடே போருளெனக்கூறல்.

குருவை வழிபடுதலே சீடனடைதற்குரிய பெரும்பயனெனக்கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

86. ஆக முயிர்பொருள்கொண்டன்றே யருளளித்துச்
சோகமெனப் பாலிக்கச் சொன்னாரைத்—தாகத்தோர்
வேண்டும் பொழுதெல்லாம் வேண்டுபொருள் வந்ததுபோற்
பூண்டுதொழ லன்றோ பொருள்.

இ—ள்: ஆகம் உயிர் பொருள் சொண்டு—உடல் உயிர் பொருள் முன்றியுமென்றுகொண்டு, அன்றே அருள் அளித்து—அப்பொழுதே னானோபேசுததைச் செய்து, சோகம் எனப் பாலிக்கச் சொன்னாரை—சோகம் பாலனை செய்யுமாறு பணித்தனானாசாரியரை, தாகத்தோர்—ஞான விடாயுள்ளபக்குவர்கள், வேண்டும்பொழுதெல்லாம் வேண்டும் பொருள் வந்ததுபோல்—தாம் விரும்பியபொழுதெல்லாம் விரும்பிய பொருள்கிடைத்ததுபோல, பூண்டு தொழல் அன்றோ பொருள்—குருநாதனது திருவடி களைச் சிரமேற்கொண்டு வணங்குதலே முத்தியாகிய பெரும்பயன். அதனை அறிகுதி.

சோகம்=சு ஆகம். அது நான் எனப்பாவிப்பது. சினைகம். சிவம் நான் எனப்பாவிப்பது. எனாம்-தேற்றம்.

திருமேவியருமைகூறல்.

சிவஞானதேசிகனது திருமேனியின் பெருமையைக்கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

87. அன்றுமுத லாகவே யாருயிரகட் காருயிராய்
நின்றருளுந் தம்பிரான் நீங்காம—லென்றுங்
கருவாய்ப் பிறப்பைக் கழற்றினரோ தாமே
குருவர யருளாமற் கூறு.

இ—ள்: அன்று முதலாக ஆருயிரகட்—ஆருயிராய்—கேவலத்தொடங்கி இதுகாலம் கிறைந்த ஆன்மாக்களிடத்துப் பிரிபாது உயிர்க்குயிராய், என்றும் நீங்காமல் நின்றருளுந் தம்பிரான்—என்றும் ஆன்மாக்களை நீங்காது நின்றருளும் ஆன்மராய்சாரிய பிரானார், தாமே குருவாய் அருளாமல்—தாமே ஞானாசாரியராகக் கழந்தருளிவந்து அருள்புரியாமல், கரு வாய்ப் பிறப்பை கழற்றினரோ—அன்னையருவித் புருத்துபிறக்கும் பிறவியை நீக்கினரோ, கூறு—அதனைச் கூறுதி.

எம்மிறைவனே மாணுடனடிவங்கென்கொண்டு ஞானாசாரியராக எழுந்தருளியுந்து உன் பிறவியை ஒழித்தருளினார் என்பதாம். ஏ இரண்டுந் தேற்றம், இவ்விதம்.

குருவே சிவமென்றல்.

மேற்கூறியவண்ணமுள்ளபுரியுங் குருவே சிவமென்றலின் இப்பெயர்த்து.

88. பாசம் பசுபதியைப் பாரித்துப் பார்த்தனரே
ஆசிலகலறிவா யாங்ககன்று—பேசரிய
வானந்தம் பெற்றோ ரருட்குருவே நசுனென்பர்
மோனமே முற்று முயன்று.

இ—ள்: பாசம் பசுபதியை பாரித்து பார்த்தனர்—பாசம் பசுபதி என்னுமப்பொருளினியல்பைப் பரக்கக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தவர்கள், ஆசில் அகல் அறிவாய் ஆங்கு அகன்று—குற்றமில்லாதபாருளாமாய் அந்நிலையிலவரறிவு வியாபகத்தன்மையடைத்து, மோனமே முற்றும் முயன்று—மோனநிலையிலிருக்கும் கிட்டைப்படியே முழுதஞ் சாதித்து, பேசரிய ஆனந்தம் பெற்றோர்—உரைவரம்பிகந்த பேராணந்தத்தைப் பெற்றோர், அருட்குருவே நசுன் என்பர்—அந்நிலையிற் றம்மைச் சேர்த்த பெருங்கருணையை உடைய குருவே சிவம் என்றுசொல்வர்.

குருவே சிவமாகுத்தன்மை ஏனையோரானறியப்படுதலரிதென்பார் இங்ஙனம்குறிஞர். பாரித்தல்-சிந்தித்தல், பார்த்தல்-தெளித்தல். கேட்டல் உபலக்கணத்தாற் பெற்றும். அன்றிப் பாரித்தலில் அடக்கிக் கூறினுமொன்று. ஏ முன்னையது அதை பின்னையது தேற்றம்.

“சுமமாவிரு சொல்லெ வென்றதுமே-அம்மா போருளொன்று மறித்திலனே” என்பது கோக்குக.

குருபணிசெய்வாரை வழிபடுதல்.

குருவின் குற்றேவனைச் செய்யும் அடியாளை வழிபடும்முறை கூறுதலின் இப்பெயர்த்து.

89. கருவேலை தன்னைக் கடப்ப ருலகில்
மருவாத வின்பத்துள் வைத்த—குருவி
னடியா ரடியா ரடியா ரடியா
ரடியாளைச் சார்ந்த வயர்.

இ—ள்: உலகில் மருவாத இன்பத்துள் வைத்த—இவ்வுலகிலெவ்வாற்றாறு மடைதற்கரிய பேரின்பானுபவத்தில் தன்னைச்சாரணடைந்த சீடனைச் சேவன்முத்தருக்கிவைத்த, குருவின் அடியார் அடியார் அடியார் அடியார் அடியாளைச் சார்ந்த அவர்—குருநாதனது அடியாராகிய ஞானயோகக் கிரியா சரியாவாண்டோயும், அவருக்குத்தொண்டுசெய்யும் உபாயச் சரியை கிரியா யோக ஞானிகளையுஞ்சார்ந்து அவர்பணிசெய்வோர், கருவேலை கடப்பர்—பிறவிப்பெருங்கடலை நீத்துவர்.

தன்னை அசை, ஞானயோர் கடத்தலரிதென்பதும் பெற்றும்,

95. பார்த்த திருமேனிப் படிக்கத் தனிப்பரணைக்
கோத்திரு மந்திரத்தாற் கொண்டுவந்து—பர்த்தருள்ச்
சொல்லிப் பராக்கறுத்துச் சோதிச் சிவாகமத்தின்
சொல்லின் படியே துடங்கு.

இ—ள்: பார்த்த படிக்கத் திருமேனியில்—மேற்கூறியவண்ணம் பார்த்த
வித்தியாதேகமாகிய படிக்கத்திருமேனியில், கோத்த திரு மந்திரத்தால்
பரணைக் கொண்டுவந்து—பிராசாத மந்திரத்தோடு துவாதசாந்தத்திலிருக்
குயிறைவினைக் கொணர்ந்து, பார்த்தருள்சொல்லி பராக்கறுத்து—திருக்
கடைக்கணைக்குமாறு விண்ணப்பஞ்செய்து பராக்கறுத்து, சோதி சிவாக
மத்தின் சொல்லின்படியே துடங்கு—சோதிசொருபராகியஇறைவனானரு
ளப்பெற்ற சிவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவபூசையைத் தொடங்குதி.

கோத்த திருமந்திரம்பிராசாதமந்திரம். பராக்கறுத்தல்-அபிமுகமாகக் கல்.
ஏ-அசை.

96. சோராமற் பூசித்துச் சொன்னபடி நிலீதழித்
தாரார் சமீபத்திற் றுளிருந்து—வாராமற்
ருனே பரணளிக்குஞ் சங்கரனா ரம்முத்தி
தானே தரினும் தரும்.

இ—ள்: இதழித் தாரார் சமீபத்திலிருந்து — கொன்றைமாலையைய
ணிந்த சடாமுடியையுடையவிழைவனுக்குச்சமீபமாகவிருந்து, சொன்னபடி
சோராமல் பூசித்து நிலீ—சிவாகமத்தில் விதித்தபடி சோர்வின்றிச் சிவபூ
சையைச்செய்து கிரியாமார்க்கத்தில் வருவாறு கில், பரன் வாராமல் அளி
க்கும்—பரம்பொருளாயினார் கீ மீண்டும் பிறப்பிப்புகாறு என்றுநமக்கணி
த்தாகவிருக்குஞ் சமீப்பிய முத்தியைத் தந்தருளுவார், சங்கரனார் அம்
முத்தி தானே தரினும் தரும்—ஆன்மாக்களுக்கு என்றுஞ் சுகத்தையே
செய்யும் பிரானுதலின் பாமுத்தியையே தந்தருள்வுங்கூடும்.

சோராமற் பூசித்தல்—மந்திரலோபங் கிரியாலோபமின்றி ஊக்கத்
தோடுமன்போடும் பூசித்தல். சிவபூசையில் அந்தர்யாகஞ் செய்யுமிடத்து
ஆன்மா சத்தியடைந்து சிவத்தைத் தரிசிக்கும். பின் அக்கிலேயினின்றஞ்
சிவத்தோடு கூடுவதாகிய சிவயோகத்தைப்பெற்று மதனிலின்றஞ் சிவபோ
கத்தையடைந்து பரமானந்த வாரிதியிற் றினைக்குமென்பார் சங்கரனாரம்
முத்திதானேதரினும் தரும் எனவங் கூறியருளினார்.

தான் இரண்டும் அசை. முத்தி தானே என்றவிடத்து ஏ தேற்றம்.

இன்னுமிதனை, “கறைமலித்ருமனனெடுமுனைககையிருமலிப்பகை
யிருவனரொளி —கிறைபுனல்கொடுதனைகீனைவொடுசியதமும்வழிபடுமடிய
வர்—குறைவில்பதம்மனைநிலுருளருணமுடையிறை” எனனுத் தமிழ்மறை
யில் குறைவில்பதம் என்பதனை கோக்குக. சண்டு பதம் என்பது சமீப்பி
யத்தையும் இறைவன் திருவடியையுமுணர்ந்தி அத்திருவடியைச் சேரும்
பாமுத்தியையுமுணர்ந்திநின்றல்காண்க.

97. தாதமார்க்கஞ் சாற்றிற் சங்கரனா ரின்புற்ற
பூதிதிரு வேடம் போற்றியே—கீதியினாற்
பூங்கா வனஞ்சமைத்துப் பூமலை புண்ணியர்க்குப்
பாங்காகச் செய்கை பரிந்து.

இ—ள்: தாத மார்க்கம் சாற்றில்—தாதமார்க்க மெனப்படுஞ் சரியா
மார்க்கத்தைச் சொல்லுமிடத்து, சங்கரனார் இன்புற்ற பூதி திருவேடம்
போற்றி—சுகத்தையேசெய்யும் பிரானார்க்கு என்றுமின்பம்பயக்கின்ற விபூதி
உருத்திராக்கமாகிய திருவேடத்தை வணங்கி, கீதியினால் பூங்காவனம்
சமைத்து—விதிதவறாது பூங்காவனத்தையுண்டாக்கி, புண்ணியர்க்குப் பரிந்
து பூமலை பாங்காகச் செய்கை — புண்ணியமூர்த்தியாகிய பிரானார்க்குப்
பூமாலையை அன்பினோடு அழகுபெறக் கட்டுதலாகும். ஏ அசை.

98. அலகு திருமெழுக்கிட் டாலயத்தி லன்பா
லிலகு திருவிளக்கு மேற்றிப்—பலகாலஞ்
சென்று வணங்கித் திருவடிவா ரஞ்சேர்த்தி
கீண்டிடுகை தொண்டர்பணி நேர்.

இ—ள்: ஆலயத்தில் அன்பால் அலகு திருமெழுக்கிட்டு இலகு திரு
விளக்கும் ஏற்றி—திருக்கோயிலில் அன்பினோடு திருவலகிட்டுத் திருமெ
ழுக்கிட்டு ஒளியையுடைய திருவிளக்கையுமேற்றி, பல காலம் சென்று பல
காலம் வணங்கி—பலகாலங்களினுஞ்சென்று பலதரம் பிரதக்கணஞ்செய்
து வணங்கி, திருவடிவு ஆரஞ்சேர்த்தி—எம்பிரான் திருமேனியிற் பூமலை
சாத்தி, கின்றிடுகை தொண்டர் பணி—அத்தாதமார்க்கத்துத் தவறாது நிற
நல் அத்தொண்டரது பணியாகும், நேர்—கீயதனையறிந்து கடைப்பிடித்
தொழுதுவாயாக.

பெரிதாய் விளக்கமுடைய திருவிளக்கென்பார் இலகு திருவிளக்கென்
றார் பலகாலம் என்பது இரண்டிடத்துங் கூட்டப்பட்டது.

“சிவபெறுமாறெண்ணுதியேல்செஞ்சேகீவாசித்தலுமெம்பிரானுடைய
கோயில்புக்குப், புலர்வதன்முனலகிட்டுமெழுக்குமிடப்பூமலைபுனைந்தேத
திப்புகழ்த்துபாடித், தலையாக்கும்பிட்டுக்கூத்துமாடிச்சங்கராசயபோற்றி
போற்றியென்று, மலைபுனல்சேர்செஞ்சடைவயம்மாநியென்றுமாருராவென்
றென்றேஅவளுகில்லை.” என்னுத் திராவிட்சங்குதியுநோக்குக.

99. கொன்றையந்தார் வேணியர்க்குக் கோயில் பலசமைத்துப்
பொன்றியவை முற்றும் புதுக்குயித்து—கின்றா
ரவலோகந் தன்னி லடையா ரடைவர்
சிவலோகந் தன்னிற் சிறந்து.

இ—ன்: கொன்றையந்தார் வேணியர்க்கு—அழகிய கொன்றைமான்
பணிந்த சடாமுடிவையுடைய சிவபெருமானுக்கு, பல கோயில் சமைத்து—
பல கோயிலைப் புதிதாய்க்கட்டுவித்து, பொன்றியவை முற்றும் புதுக்குவித்
து சின்னார்—பழுதடைந்தவை முழு வதையும் புதிதாகச் செய்வித்து இச்சரி
யாமரர்க்கத்து நின்றவர், அவுலோகந் தன்னிலடையார்—பிறலிக்கேதுவா
கிய வினையைச் செய்கின்ற அவுலோகத்திற்பிறந்து அன்புறார், சிவலோகத்தன்
னில் சிறந்து அடைவர்—சிவலோகத்திலே சிறப்பேரடி சேர்வர் அதனை
அறிஞர்.

100. அந்த மலமறுத்திங் கான்மாவைக் காட்டியதற்
கந்த வறிவை யறிவித்தங்—கிந்தறிவை
மாறாமல் மாற்றி மருவுசிவப் பேரென்றுங்
கூறும்ற் கூறக் கொடி.

இ—ன்: அந்த மலம் அறுத்த — ஆன்மாக்களை அறுதியே பந்தித்
துள்ள ஆணவமலத்தையும் அதன்வழிவந்த கன்மம் மாயை என்னும் மலங்
களையும் அறுத்து, இங்கு ஆன்மாவைக்காட்டி—இன்கிலையிலான்மாவைச் சுத்தி
செய்து காட்டி, அதற்கு அந்த அறிவை அறிவித்து—அச்சத்தியடைந்த
ஆன்மாவுக்கு மெய்ஞ்ஞானத்தை அனுபவவாயிலானுணர்த்தி, அங்கு இந்த
அறிவை மாறாமல் மாற்றி—ஆன்கிலையில் பாசவறிவு பசுவறிவிரண்டினையும்
மீண்டுமான்மாவவற்றிற் செல்லவொட்டாது மாற்றி, மருவு சிவப்பேறு—
ஆன்மாவென்றுக்காதனுபவிக்குஞ் சிவபேரகத்தை, கூறாமல் கூற கொடி—
அனுபவவாயிலானுணர்த்துதற்கு இன்னால் ஓர் கொடி என்பதாம்.

“சொல்லாமற் சொன்னவரை” என்பதும் இது. இன்னால் சிறப்புடைய
தாய் சின்று சிட்டையை யெளிதினெய்துமாறுணர்த்துதலிற் கொடி எனப்
பட்டது.

அந்த மலமறுத்து என்றதனாலே சாக்கிரத்தின்கணுன்ன பதின்
மூன்றவதரங்களையும், ஆன்மாவைக் காட்டி என்றதனாலே சொர்ப்பனம்
சுழுத்தி என்னுமிரண்டினுமுள்ள எட்டவதரங்களையும், அதற்கு—அந்த வறி
வை அறிவித்தங்—கிந்த வறிவை—மாறாமல் மாற்றி மருவு சிவபேரகம் என்
றதனால் துரியந் துரியாதீத மிரண்டினுமுன்ன வெரண்பதவதரங்களையும்
கூறியிருத்தலுங் காண்க. கொடி—ஞானதானக்கொடி என்றபடி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மேய்கண்டதேவன் திருவடிவாழ்க.

துகளறுபேர்தம் உரை முற்றிற்று.

